உ

கடவுள் துணை.

செந்தமிழ்.

தொகுதி-௫] பிலவங்க௵ ஐப்பசிமீ [பகுதி-௧௨.

பொய்யாமொழிப்புலவர்.

(முற்றொடர்ச்சி)

இனி, பொய்யாமொழியார் தம்முழுவாணாளையும் மதுரையிலே கழித்தாரென்று தோன்றவில்லை. இவர் எக்காரணத்தாலோ *பாண்டி நாடு நீங்கிச் சோணாடடைந்தனர். அங்கே அக்காலத்துத் தமிழரு மையறிந்த பெருங்கொடைவள்ளலாய் விளங்கியவனும் சிற்றாரூர் பேராரூர் தென்மாவை பூந்துருத்தி கொத்தமல்லி கண்டி குருகாவூர் என்னும் ஊர்களுக்குத்தலைவனுமான சீநக்கன் என்னும் சிமானைக்க ண்டார். கண்டபோது, புலவர் பெரிதும் பசியால் வாட்டமுற்றிருந்த மையால், சீநக்கன் முதலில் அவர்பசியாற்றிப் பின் அளவளாவக்க ருதி, அவர்க்குப் பிரியமாயிருந்த புளிஞ்சோற்றை யளித்து உபசரி த்தான். புலவர் அதனை உண்டு பசியாறி, அச்சோற்றின் சுவைக் குப் பெரிதுமகிழ்ந்து,

> "அளிகொ ளுங்தொடை யன்னா சைக்குமன்
> ஒளிகொள் சீநக்க னின்றுவந் திட்டசீர்ப்
> புளியஞ் சோறுமென் புந்தியிற் செந்தமிழ்
> தெளியும் போதெலாந் தித்தியா நிற்குமே."

---

* "சுவடிறக்க" என்னுஞ் சடகோபரந்தாதிச் செய்யுளில் "சங்கக்குவ டிறக்கூத்திய மாறப்பெயர்க்கோலையானை" எனக்கம்பர் கூறுதலாலும், ஸ்ரீவைஷ்ணவ குருபாம்பரைகளாலும், ஸ்ரீ சடகோபர்காலத்தில் மதுரைச் சங்கம் பங்கமுற்றதென்று காணப்படுதலால், ஏதோகாரணத்தால்,பொய்யா மொழியார்காலத்துச் சங்கம் கலைந்திருக்கவேண்டுமென்று தோன்றுகிறது. அவ்வாறு கலைந்தமைபற்றிப் புலவர் பாண்டிநாட்டை நீங்கியிருக்கலாம்.

*

என, "செந்தமிழ்ச்சுவை தெளியும்போதெலாம் புளியஞ்சோற்றின் சுவை அதற்கேற்ற உவமானமாக ஞாபகத்திற்கு வருகின்றது" என்னுங் கருத்துக்கொண்ட பாடலை அவன்முன்பு கூறினர்; இதனைச் சோழமண்டலசதக முடையாரும்,

"பொய்யா மொழியார் பசிதீரப் புளியஞ் சோறு புகழ்ந்தளித்த
செய்யா ராசூர்ச் சீநக்கர் செய்த தெவருஞ் செய்தாரோ
கையா ருதவி பொறையுடைமை காணி யாளர் கடனன்றோ
மையார் புவியில் முதன்மை பெற்றோர் வளஞ்சேர் சோழமண்டலமே."

எனக் கூறுதல் காண்க. இதுமுதலாக, புலவரது அருமை பெருமைகள் பழகுந்தோறும் தன்னை அதிக வியப்புறுத்தினமையால், சீநக்கன் அவரை ஒரு கணத்தும் விட்டுப்பிரிய ஆற்றாதவனாய், அவரைத் தன் ஆருயிர்த்துணைவரெனமதித்து வேற்றுமையின்றிக் கலந்து களித்துவந்தான். இச்சீநக்கனைச் சோழனது மந்திரிகளில் ஒருவன் என்பர். இவ்வாறு ஒழுகுநாளில், இப்பிரபு மூலம் சோழவரசனையும் பார்க்க விரும்பினவராய், அவ்வாறே, அப்போது தஞ்சையிலிருந்து ஆட்சி புரிந்துவந்த சோழனிடம் சென்று அவனைக்கண்டு,

"இறையின் முறைகொணர்ந்து தெவ்வேந்த ரெல்லா
மிறையு முறைகழிக்க வொண்ணார்—அறைகழற்காற்
போர்வேந்தர் போர்மாளப் போய்வா ளுறைகழித்த
தேர்வேந்தன் றஞ்சைத் தெரு."*

என், தாம் அவனகரிற்கண்ட சிறப்பைக் கூறினர். இப்பாடலைக் கேட்டும், மற்றும் புலவருமைபெருமைகளை அறிந்தும் அரசன் புலவர்க்குப் பெருவரிசையளிக்க, அதனுடன் அரசூர் சென்று அங்கே சீநக்கனோடு முன்போலக் கலந்து வாழ்ந்துவந்தனர். இதனை,

"இறையின் முறையென் றுலகறியச் செப்பும் பொய்யா மொழிதமிழ்க்காத்
திறைமி னளகை ராஜேந்திர சோழன் வரிசை தொகுத்தளித்தே
அறையும் பெருமைச் சீநக்க ராசூர் முதலா வேழுரும்
மறுவி லாது விளங்கியது வளஞ்சேர் சோழ மண்டலமே."

---

* இப்பாட்டில் வருந் தஞ்சையை, மாறநாட்டுத் தஞ்சாக்கூர் என்று கருதுவாருமுளர்.

எனச் சோழமண்டலசதக முடையார் கூற்றால் உணர்க. பொய் யாமொழியாரை அபிமானித்த சோழன் இராஜேந்திரன் என்று அச் சதகமுடையார் கூறுதலால், அவர்க்கு அவ்விஷயம் ஏதோ ஓர் ஆதாரத்தின்மேலேயே தெரிந்திருக்கவேண்டுமென்று கருத விடமு ண்டாகிறது.*

இவ்வாறு, அரசூரில், சீநக்கவள்ளலுடன் புலவர் விளங்கிவரு நாளில், அடுத்த கண்டியூரிலிருந்த வண்ணாத்தி யொருத்தி புலவர் க்குப் பெருமகிழ்ச்சி தரும்படி அவராடைகளை மாசு நீக்கி வெள்ளை யாக்கிக்கொடுத்து உபசரித்தமைக்கு உவந்து,

"தூசுது சாக்குவார் பாவை சுடர்த்தொடிக்கை
யாசிலாக் கண்டியூ ராரணங்கு—வாசமலர்க்
கண்ணங்கை கொங்கைமுகங் காலுங் கடிக்கமலம்
கண்ணங்கை கொங்கைமுகங் கால்" †

என்று அவளைப் புகழ்ந்தனர். பின், குலோத்துங்கச்சாவகன் என் னும் புலையன் புலவர்க்குப் பெருங்கோபமுண்டாம்படியான கொடு மையொன்று செய்ய, அது பொறுக்காத புலவர்,

"கோதில் குலமங்கை குலோத்துங்கச் சாவகனென்
றோதினேன் றன்னை யொறுப்பதனுன்—மாது
துளையாத முத்து வடந்தூக்கி னாளாம்
விளையாடாச் செப்பிரண்டன் மேல்" ‡

---

* இவ்விராஜேந்திரப்பெயர், கி. பி. 1012-ல் பட்டம்பெற்ற, இராஜ ராஜன் புத்திரனுக்குமுந்திய சோழஅரசர் தரித்திருந்ததாகச் சாஸனங்க ளாற் றெரியவில்லை.

† வாசமலர்க்கண் நங்கை - இலக்குமி போன்றவள். நங்கையின் கண் அங்கை கொங்கை முகம் கால்—இவைகள் கடிக்கமலம் என்க. கொங் கை முகங்காலும் கடிக்கமலம் - தேனைத் தன்னிடத்திருந்து கக்குகின்ற வாசனை பொருந்திய தாமரை. கொங்கு - தேன்.

‡ குலோத்துங்கச்சாவகன் என்று கூறிய என்னை அவன் ஒறுத்த மையால், கோதில் குலமங்கையாகிய அவன்மாது கண்ணீர் பெருக்கி னள் என்க; என்னை ஒறுத்தலால் அவனுடல் வெடிக்க, அதனால் அவன் மனைவி கண்ணீர்வடித்தாள் என்பது குறிப்பு. துளையாத முத்துவடம்- கண்ணீர்த்துளிகள். விளையாடாச்செப்பு - தனங்கள்; வெளிப்படையணி.

என்று வசைபாட, அப்புலையனுடல் வெடித்ததென்பர்; தமிழ் நாவலர் சரிதையில் "புலையன் உடல் வெடிக்கப்பாடிய வெண்பா" என்ற தலைப்புடன்மட்டும் இப்பாடல் காணப்பட்டமையால், இதன் கதை செவ்வையாக விளங்கவில்லை.

இவ்வாறு புலவர் சீநக்கவள்ளலுடன் தமிழகம் புகழவாழ்ந்துவருநாளில், ஒருநாளிரவிலே, சீநக்கன் சயனிக்குங் கட்டிலிலே அவனும் பொய்யாமொழியாருமாகவிருந்து நெடுநேரம் அளவளாவிக்கொண்டிருக்கையில், நாழிகையானமையாற் புலவர் சீநக்கனைப் போஜனத்துக்குப் போகுமாறு செய்து, அயர்ச்சிமிகுதியால் அக்கட்டிலிற்றானே ஓர்புறமாக நித்திரைபோயினர். சீநக்கன் போசனமுடித்துக்கொண்டு நிலாமணிமேடையிற்சென்று சிறிதுநேரம் போக்கி மீளுமுன்னே, அவன் மனைவியும், கட்டிலிற் படுத்துறங்குகின்றவரைத் தன் கணவனென்றெண்ணி, அதில் ஒரு பக்கத்திற் படுத்து நித்திரை போயினள். சீநக்கன், கிரமப்படி, அங்கே படுக்கப்போக, கட்டிலிற் புலவருடன் தன் மனைவி படுத்திருத்தலைக்கண்டு, 'இஃது என் மனைவியின் அறியாமையால் நிகழ்ந்த செயலேயன்றிப் பிறிதன்று' என, புலவரது அருமை பெருமைகளையெல்லாம் நன்கறிந்தவனாதலின் அவர்பாற் குற்றத்தை நினையாதவனாய், இவ்வுண்மையைப் புலவர்க்குத் தெரிவிக்கவெண்ணி, புலவரைச் சிறிது விழிக்கும்படி தட்டி யெழுப்ப, அவர் விழித்தலும், 'சிறிது விலகுதிர்; ஓர் புறமாக யானும் படுப்பேன்' என்று கூறினன். புலவர் 'இங்கே படுத்தோமே' என்று கருதினவராய் அயலிற்பார்க்க, அரசன்மனைவி தம்முடன் நித்திரைபோகின்றமை யறிந்து, 'இஃதென் விளைந்தது' எனச் சரேலென்று விலகி நின்று திப்பிரமைகொண்டார். இவற்றைக்கண்ட சீநக்கன் புன்முறுவல் கொண்டு 'புலவரே அஞ்சற்க; ஒன்றும் நிகழ்ந்திலது' என்னலும், இவ்விருவரது சம்பாஷணைகளால் சீநக்கன்மனைவி நித்ராபங்கமுற்று விழித்துக்கொண்டு, தான் செய்த தவற்றையறிந்து வெட்கி அந்தப்புரநோக்கி ஓடினள். பொழுதுவிடியவும், இச்செய்தி சிலர்பலர்க்குத் தெரிந்து சிலநாளெல்லாம் எங்கும்பரவ, ஊர்முழுதும் புலவர்பேரிற் பேரபவாதத்தைச் சுமத்தியது. இவ்வாறு அநியாயச்சொற்பழிப் புலவர்காதிலும் அணுகிட்ட, அப்போது,

"தேரையார் செங்கிளநீ ருண்ணார் பழிசுமப்பர்
நாரியார் தாமறிவர் நாமவரை நத்தாமை
கோரைவாய் பொன்சொரியுங் கொற்றவன் றன்கண்டி
யூரைவாய் மூட வுரையறிந்தோ மில்லையே." *

என, 'இளநீரை யுண்ணுமலே பழியடைந்த தேரைபோல, அரசன் மனைவியை விரும்பாதிருப்பவும் பழிசுமந்தேன்' எனப் பெரிதும் இரங்கிக் கூறினர். ஆயினும், சீநக்கவள்ளல் இவரொழுக்கவுயர்வுகளை நன்கறிந்தவனுதலால், முன்னினும் பதின்மடங்காக மதித்துத் தம் முயிர்த்துணைவராகக் கொண்டு புலவருடன் கலந்துகளித்துவந்தான். இவ்வாறு, ஒருயிரீருடற் கென்னும்படி அவ்விருவரும் நெடுநாள் வாழ்ந்துவருமிடையே, "உடனுயிர் நீங்குமுரிமைத்தாயது"† என்று முன்னோராற்புகழப்பட்ட உணர்ச்சியொத்த உத்தமநட்பு அவ்விருவர்க்குள்ளும் விளங்குகின்றமாட்சியைச் சோதிப்பவன்போல, யமனைவன், சீநக்கனதாருயிர்க் கிறுதிதேடவும், அப்பெருந்தகை உடனொத்த புலவர்பெருமானைத் தனியேவிட்டுத் தன்னுடைலாமிரங்க வானுலகடைந்தான். இவ்வாறு தாம்வேறு அவன்வேறென்னுது அபிமானித்த பெருந்தகையும் தன்னுருயிராயிருந்தவனுமான பெருவள்ளல் சென்றதற்கு ஆற்றுதவராய், தம்வெற்றுடலைக் கொண்டு உலகில்வாழ்வொருப்படாது,சீநக்கனுக்கென்று மூட்டப்பட்ட பேரெரியில் அவனுடன் விழுந்துயிர்துறப்பதே உத்தமமென்று கருதி, அப்பிரபுவினுடல் அவ்வெரியில் வைக்கப்பட்டபோது அவனை நோக்கி, "என் ஆருயிரே ! அன்றுகட்டிலில் யான் உன் மனைவியுடன் அறியாதுறங்கியபோது, என்னை "அங்கே சிறிது நகர், ஒருபுறம் யானும் படுப்பேன்' என்றாய்; அத்தகைய நீ, இன்று இவ்வெரியில் நின்னுடன் யானும் ஒருபுறம்படுக்கும்படி சிறிது விலகுதி' என்னும் கருத்தமைந்த—

---

* "தேரையார் செவ்விளநீர்" எனவும் பாடம்.

† "புணர்ச்சி பழகுதல் வேண்டா வுணர்ச்சிதான், நட்பாங் கிழமை தரும்"— என்னுந் திருக்குறளுரை காண்க.

'அன்றுநீ செல்லக் கிட*வென்றாய் ஆருயிர்விட்
டின்றுநீ வானுலக மேறினாய்—நன்றுநன்று
வானக்க பூண்மடவார் மாரனே கண்டியூர்ச்
சீநக்கா செல்லக் கிட."

என்னும் அருமைப்பாடலைக்கூறி அவனுடன் தீப்பாய்ந்து உயிர்நீத்தனர். 'உடனுயிர்நீங்கு முரிமைத்தாட' பெருநட்பு, முன்னர்க்கோப்பெருஞ்சோழன் பிசிராந்தையார்க்குள்ளே இருந்ததாகக் கேள்விப்பட்டது,† இப்போது சீநக்கன்பொய்யாமொழியாரிடத்தே நன்கு காணப்பட்டதென்று உலகம் புகழ்ந்து இரங்கியது. இவ்வாறு, பொய்யாமொழியார் தீப்புகுந்த அருஞ்செயலை, முன்னம் புலவர்மேற் சீநக்கன்மனைவிசம்பந்தமாக அபவாதங்கூறிய ஊராரெல்லாம் கேள்வியுற்று, இப்பெருந்தகைபால் அபராதம் விளைத்த எமக்கு உய்வின்மையால் "யாமும் இறப்பதே கருமம்" என்று அவர்களிற் பலரும் தீப்பாய்ந்து குற்றநீங்கினர். இச்செய்தியை,

"புரைதீ ரரசைப் பதிபுகுந்து பொய்யாமொழியார் புகழ்தமிழ்க்கா
அரசூர் முதலா ஏழூரு மழலிற் புகுந்த தரிதாமோ
தரைசூழ் மதிய மறுவாற்றுஞ் சான்றோ ரஃதாற் றாரெனுஞ்சொல்
வரையா துலகிற் பெற்றோரும் வளஞ்சேர் சோழமண்டலமே"

என்னுஞ் சோழமண்டல சதகச்செய்யுளாலும்,

"சிற்றரசூர் பேரரசூர் தென்மாவை பூந்துருத்தி
கொத்தமலி கண்டி குருகாவூர்—இத்தனையும்
வாய்ப்பா யமர்ந்தருளு மன்னுகுடி யத்தனையும்
தீப்பாய்ந்த நல்ல திறம்.

என்னும் அதன் மேற்கோளாகிய பழையசெய்யுளாலும் அறிக.

---

* "அன்று நீ செல்லக் கட" எனவும், "சீநக்கா செல்லக்கட" எனவும் பாடம்; அக்கட நீ செல் - அங்கே நீ விலகு. "அக்கட விராவணற் கமைந்த வாற்றலே" எனக் கம்பர் வாக்கிலும் 'அக்கட' என்னுந் திசைச்சொற் பயிறல்காண்க.

† "புணர்ச்சிபழகுதல்வேண்டா" என்னுந் திருக்குறட்குப் பரிமேலழகரெழுதிய விசேடவுரையிற் காண்க.

இவ்வளவே, பொய்யாமொழியார் வரலாறுகத் தெரிந்தவை. இச்சரிதங்களால், பொய்யாமொழியார் தெய்வப்புலமைவாய்ந்தபெரியாரிலொருவரென்பதும், சிவபிரானாலும் முருகவேளாலும் வலிந்தாட்கொண்டு பாடப்பெற்ற பேரடியாரென்பதும், தமிழ்வளர்ச்சிபுரிதற்காக அரும்பாடுபட்டவரென்பதும், தம்ஆப்தர்களிடத்தில் இவர்வைத்திருந்த பேரபிமான மளவற்றதென்பதும், மற்றும் இவரது உத்தமகுணவிசேடங்களும் நன்குவிளங்கும். இவர்க்கு வழங்கிய பொய்யாமொழிப்பெயர், இவரதுசத்தியவாக்கின் விசேடத்தால் எழுந்த சிறப்புப்பெயராக விருக்கலாம்; முன்னர்த் தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவர்க்குப் "பொய்யில்புலவன்" *என வழங்கியமை காண்க. இப்பெருந்தகை விளக்கிக்கீர்த்திபடைத்தது, நம்தமிழகமெனின்,இதற்கு அதனிலும் சிறந்தபெருமையாதுளது? இனி, இப்புலவர்பெருமான் பாடியனவாக மேலேகுறித்த பாடல்களில்,"வாய்த்த வயிரபுரம்" என்பதும் "வாசமலர் மடந்தைபோல்வார்" என்பதும் "தேரையார் தெங்கிளநீர்" என்பதும் கம்பர் வரலாற்றுடனும், "கூத்தாண்முகத்திரண்டு" என்பது காளமேகப்புலவர் வரலாற்றுடனும் இக்காலத்தார் வழங்கினர். அன்றியும், "உமையாளு நீயுமொருங்கொப்பே" † என்னும் கம்பர்வாக்குப் பொய்யாமொழியாரதாக இப்போது காணப்படுகிறது. இப்பாடல்களிலே பாடபேதங்களும் மிரம்பவுண்டு. ஆயினும், இவை யெல்லாம், தமிழ்நாவலர்சரிதை, சோழமண்டலசதகம், பாண்டிமண்டலசதகமுதலிய, நமக்குச் சிலநூற்றாண்டுகட்கு முற்பட்ட நூல்களில், அவ்வப்பாடல் எழுந்த சரித்திரக்குறிப்புடன், மாறுபாடின்றி ஒப்பவழங்கப்படுதலால், இக்காலத்தவர்வழக்கினும் முன்னோர்வழக்கே நாம் கொள்ளத்தக்கதென்பது ஐயமற விளங்கும்.

இனி, பொய்யாமொழியார் காலமின்னதென்பதை ஆராய்வோம். திருப்புகழில், அருணகிரிநாதர், இப்புலவர் பெருமானுக்கு முருகக்கடவுள் அநுக்கிரகித்த விஷயத்தைப்பலமுறை கூறுதல்

* மணிமேகலை, காதை-௨௨, அடி-௧௧.

† இது கம்பர்பாடியதென்பது செந்தமிழ் மூன்றாந்தொகுதி ௮௨-௮௯-ம் பக்கங்களிற் காண்க.

மேலே அறியப்பட்டமையால், அவ்வருணகிரியார்க்குப் பெரிதுமுற்பட்டவர் நம்புலவர்பெருமானென்பது விளங்கும். அருணகிரிநாதர் காலம் இற்றைக்கு 450-ஆண்டுகட்கு முற்பட்டதென்பர். அன்றியும், நாற்கவிராச நம்பியென்பார் "சான்றோ ரிலக்கிய நோக்கி, அகப்பொருள் விளக்கமென் றதற்கொரு நாமம், புலப்படப் பொருள்விரித் திருளற வெழுதி" என்ற பாயிரப்படி, தாமே நூலுமுரையுமாகச் செய்த அகப்பொருள்விளக்கத்தே, பொய்யாமொழியாரது தஞ்சைவாணன்கோவையைப் பிரபலமாக எடுத்தாளுதலின், அந்நம்பியார்க்கும் இப்புலவர் முற்பட்டவரென்பது தெளிவாகும். * மேற்கூறியவாறு நம்பியாரே எழுதிய அகப்பொருளுரையில், தம்நூல் அரங்கேற்றப்பட்டது—"பாண்டியன்-குலசேகரன்காலம்" என்று அவரே கூறுதலாலும், அப்பாண்டியன் கி. பி. 12-ம் நூற்றூண்டில் †மதுரையாண்டவனென்பது மகாவமிசத்தும் பிறவற்றிலும் காணப்பட்டமையாலும், நாற்கவிராசநம்பி இற்றைக்கு 800-வருஷங்கட்குமுன்னிருந்தவரென்பது துணியப்படும்.‡

இவ்வாறு, நாற்கவிராசநம்பி விளங்கிய 12-ம் நூற்றூண்டுக்கு முற்பட்டவரென்று தெரிந்த பொய்யாமொழியார் எக்காலத்தில் விளங்கியவரென ஆராய்வோம். நச்சினார்க்கினியருரைப்பாயிரமாகக் கண்

---

* நம்பியார், தம்மகப்பொருளிலக்கணத்துக்குத் தஞ்சைவாணன் கோவையை இலக்கியமாகக் கொண்டாரென்பதை மாற்றி, பொய்யாமொழியார் தம் கோவையை நம்பியாரகப் பொருளிலக்கணத்துக் கொப்பவைத்துப் பாடினரென்பர் சிலர். நம்பிக்குமுற்பட்டவரென்று தெளியப்பட்ட பொய்யாமொழியார் வரலாற்றோடு இது மாறுபடுதலேயன்றி, "இலக்கியங்கண்டதற்கிலக்கணம்" என்னும் வழக்குக்கும் விரோதமாம். அன்றியும், பெரும்புலவராய் விளங்கிய பொய்யாமொழியார், பிற்காலத்தவராகிய ஜைனரொருவர் நூலைவைத்து இலக்கியமமைத்தாரென்றல், அவர் பெருமைக்கு ஏற்றமாகாமையுங் காண்க.

† இவனன்றி, தென்காசியில் ஜடிலவர்மன் குலசேகரனென்பவனுமொருவனுளன்; இவன் கி. பி. 1463-ல் பட்டந்தரித்தவன். (செந்தமிழ் தொகுதி - ௪, பக்-௧௧௪.) நம்பிகூறும் பாண்டியன் இவனல்லன்.

‡ சோழவமிசசரித்திரம்—பக் - ௩௬ (செந்தமிழ்த் தொகுதி-௫, பகுதி ௧௧.)

ட அகவலில், "வஞ்சிப் பொய்யா மொழிபுகழ்மையறு காட்சித், திருத்தகு முனிவன்" என்று கூறப்படுதலால், சிந்தாமணிசெய்த திருத்தக்கதேவர் காலத்தவர் பொய்யாமொழியென்பது தெளிவாகின்றது. திருத்தக்கதேவர் காலம் இற்றைக்கு ஆயிரவருஷங்கட்கு (கி. பி. 900)முன்பென்று ஸ்ரீமாந்-கோபிநாதராயரவர்கள் தக்கசாஸன ஆதாரங்கண்டு கருதுகின்றார்கள்.† ஆதலால், அக்காலத்தையே நம்புலவர் பெருமானுக்கும் கூறத் தடையில்லை. தமிழ்நாவலர் சரிதையில், பொய்யாமொழியார் பாடல்கள், கம்பர் ஒட்டக்கூத்தர் முதலியவர்க்குமுன்னும் ஔவையார்க்குப்பின்னும் வைத்துக்கூறப்படும் வரிசையும் ஈண்டுக்கவனிக்கத்தக்கது *. இனிச், சிலர்கருதுமாறு, பொய்யாமொழியார் இருவரென்று கருதற்கு ஆதாரமில்லாததோடு தமிழ்நாவலர்சரிதையில் ஒருவராகவே வைத்து எல்லாப்பாடலும் காணப்படுதலாலும் அது பொருத்தமாகத் தோன்றவில்லை. இம்முடிபுகளால், நம்புலவர்பெருந்தகை இற்றைக்கு ஆயிரம் வருஷங்கட்கு முன்விளங்கியவரென்றே கொள்ளலாம்.

பத்திராசிரியர்.

திருத்தம்:—சென்ற பகுதியில், பொய்யாமொழியார் வரலாறு ருஎ-ம் பக்கத்தே, "கோட்டாற் கொழும்" என்னும் வெண்பாவிலே, "காட்டாணைத்" என்பதைக் "காட்டாணை" எனவும்; ௧௧௧-ம் பக்கம், ௩-ம் வரியிலுள்ள பாடலில், "குழைக்காலரவிந்தம்" என்பதைக் "குழற்காலரவிந்தம்" எனவும்; நரிவிருத்த முகவுரை, ௩-ம் பக்கம், முதல்வரியில், "முஷ்கதேசத்தில்" என்பதை, "முஷ்கத்தில்" எனவும் திருத்திக்கொள்க.

---

† செந்தமிழ்த் தொகுதி-ரு, பக்-௪௦௨.

* மகாமகோபாத்தியாயர்: ஸ்ரீ. வே. சாமிநாதையரவர்கள், தமிழ்நாவலர்சரிதையிற்கண்ட முறைவைப்புக் காலவொழுங்குப்படி அமைந்ததாகக் கருதியுள்ளார்கள். (சீகாளத்தியுலா. ஆசிரியர் வரலாறு பார்க்க).

*

திருச்சிற்றம்பலம்.

பெரியபுராண அரும்பதவிளக்கம்.

[பழையவேட்டினின்று எடுக்கப்பெற்றது.]

(முற்றொடர்ச்சி.)

கண்ணப்பநாயனார் புராணம்.

(க0ச) சிவனைப்போய் அவர்தரிசித்தற்கு முன்னரே கிருபைக்கண்ணராகிய அவருடைய அருள்மிகுந்த திருவருணோக்கம்பொருந்தி, பொருந்திய பிறவியின் சார்புகழிய நீங்கிப் பொலிந்த சிவத்திணொளியிலே உவமையற்ற அன்பேயுருவமாயினார். சிவத்தினீழலன்பு - சிவத்தினீழலினுள்ள அன்பு.

(க0ரு) மலையெழு - மலையிற்றானேயெழுந்த.

(க0சு) வடிவெலாம் நிறைந்தெழும் மயிர்க்கால்தோறும் புளகம் பொங்க. படி - உவமை.

(க0அ) மச்சு - அநுசிதம்.

(கக0) உள்ளே நிறைந்து எழுந்ததேயாயினும் நீக்கமின்றி நிறையாவன்பால், இனிய செய்கைகள் இவைபோலுமென்று இதனையே உறுதியெனக்கொண்டு. எண்ணிய இவை பெயரெச்சமுடிபு.

(ககக) கண்டேனுக்குப் பிரியவொண்ணாதென முடிக்க.

(ககஉ) நிற்கவுங்கில்லேன் - நிற்கவுமாட்டேன். நிற்கவும்இல்லேன் எனப்பிரிக்க; குச்சாரியை. இனி இதைத் தனிமொழியெனக் கொண்டு, நிற்கவுங் கில்லேன் - நில்லேன் எனப்பொருள் கொண்டு, கில் எதிர்மறை யிடைநிலை யென்பாரு முளர். கில் ஆற்றற்பொருளாவதோர் விகுதியாவதன்றி எதிர்மறை யிடைநிலையாவ தியாண்டெனமறுக்க.

(௧௧௪) பழைய பிறவழிகளிற் செல்லும் விருப்பம் நீங்கி அன்பானது கொண்டு செலுத்த.

(௧௧௫) கோட்டையுடைய பன்றியின் உறுப்புக்களையெல்லாம் உங்கள் குறிப்பின்படி பக்கத்தே பார்த்துக்கொள்ளுங்கள்.

(௧௧௬) வங்கு - புற்று; மரப்பொந்துமாம். தேவருக்கேநன்மைப்பட்டான். எனவே, கடவுள் வசப்பட்டான் என்பது கருத்தாயிற்று.

(௧௧௭) எங்களுடைய முதன்மை பொருந்திய பெருந்தலைவனீயல்லையோவென்று கூற. இகரம் பெயர்விகுதி.

(௧௧௮) சருகையும் இலையையுந் தைத்தகல்லை இலையயுமாறு கோலி மிக அக்கல்லை மீதிடுவாராயினர்.

(௧௨௦) பள்ளித்தாமம் - பூ. இது சைவபரிபாஷை யென்பது மேலுங்காட்டப்பட்டது. துதையக்கொண்டார் - நெருங்கவைத்துக்கொண்டார்.

(௧௨௨) ஒருகையிலே தனுவைச் சரத்துடன்றாங்கி. இறைச்சியாகிய நைவேதனத்தை.

(௧௨௩) திருமுடிமீது சிவகோசரியார் சாத்தியமலரைக் காலிவிட்ட அழகிய செருப்பாற் கழித்து வாயிலுள்ள திருமஞ்சனநீரை பூர்வசன்மங்களில் ஆர்ச்சித்த அன்பை உமிழ்பவர்போல.

(௧௨௫) அழலுறுபதத்திற்காய்ச்சி - அக்கினியில் மிக்க பொருந்திய பதத்தோடுகாய்ச்சி. பல்லால் மென்று. சால அழகிது - மிக நல்லது.

(௧௨௬) வேடர்மன்னனார் இன்னமும் வேண்டு மென்னும் எழுபெருங்காதலைக்கண்டு பலநெடியகரங்களைக்கூப்பிச் சூரியன் அத்தமயனகிரியில் மறைந்தான். திருக்காளத்திமலையின்கண் அந்நாயனரை வணங்கினன் என வேறுமொருபொருடோன்றியவாறுகாண்க.

(௧௨௭) அந்தியாகியமாலை. உண்மைத்தன்மையின் வேறுப

டாத அன்பு. மெய்ப்பொருளாகிய கடவுளினின்றும் பொய்ப்பொருளைச் சிந்தியாத அன்பென்றுமாம். நின்று ஐந்தனுருபு.

(௧௨அ) எல்லாராலும் அநுட்டித்தற்கரிய.

(௧௨௯) கலை அவைகள் ஒக்கும். தலையுவா - முதன்மையான அமாவாசி.

(௧௩0) நெருங்கிய பலரத்தினங்கள் கான்ற பரந்த சுடர்ப் படலிகைகள் பொதிய, மரகதமும் ஒளியையுடைய நீலரத்தினங்களும் பிரகாசிக்கின்ற சோதியானது பொருகின்ற ஆதித்த சந்திரர் கட்கஞ்சிப்போன இரவினுள்ள இருட்பக்கங்கடோறும் உள்ள எங்குமெங்கும் ஒதுங்கினாற்போன்றுளது.

(௧௩௨) சிலம்புமோசை - ஒலிக்குமோசை. பேரோசையென்றுமாம்.

(௧௩௩) ஏறுகால்-செங்குத்தானமலைகளினும் ஏறுகின்றகால். புனமான் - புல்வாய். ஏறுகாலென்பதற்கு உயர்ந்தகாலெனக்கூறுவாருமுளர். ஊறு செய் காலம் - கொல்லுங்காலம்.

(௧௩௪) கூட்டமாய்த்தோன்றுமிருளைக் கெடுத்து உதயத்தைக் காட்டுஞ் சூரியன், உண்மையைக்காட்டும் அன்பையுடைய வில்லையுடைய திண்ணனர் தனியே வேட்டைக்குச் செல்லுங்காட்டில் மிருகங்களை வளைக்குமாறிட்ட கரியதிரையை யெடுத்துக் கையாற் காட்டுபவனைப்போலக் கிரணங்களைக்காட்டி எழும்போதில். எய்காடு - வினைத்தொகை. முட்பன்றியையுடைய காடென்பாருமுளர்.

(௧௩௫) செல்கின்றார் - வினையாலணையும் பெயர்.

(௧௩எ) மேவநோவா - மிகவருந்தி. பாவத்துக்கஞ்சாத வேடுவரே இதனைச் செய்தார்.

(௧௩அ) திருவலகு - கோயிற்றுடைப்பம்.

(௧௩௯) சம்பவித்ததாய அநுசிதம் நீங்க. பவித்திரம்-சுத்தம். பெறுவனகொண்டு - உபகரணங்களுள் அக்காட்டின் கண்ணே அப்

பொழுது சம்பாதிக்கத்தக்க உபகரணங்களை மாத்திரம் சம்பாதித்துக்கொண்டு.

(௧௪௦) சிவனே ஒப்பற்ற பதியாமென்று பலதன்மையாற் றுணிந்த வேத இருக்குகளால்.

(இன்னும் வருகும்.)

[illegible]சிவம் பிள்ளை,

நாகை "[illegible]"ப்பத்திராதிபர்.

GOVERNMENT ORIENTAL MANUSCRIPTS LIBRARY, MADRAS. NOV 1915

பெண்கல்வி.

பெண்களும் புருடர்களைப்போற் கல்வியுடையவர்களாயிருக்க வேண்டுமென்பது தக்கதே. இதனுண்மையை யுணராதசிலர் பெண்பாலார் கற்கக்கூடாதென்பது நமது மதக்கோட்பாடென வீணெண்ணங்கொண்டிருக்கின்றனர். வைதிகர்கள் நாகரிகம் பெறாதவர்களென்றும், பெண்களை விலங்குகளாகவெண்ணி ஆடுமாடுகளைப் போல் அவரை நடத்துகின்றன ரென்றும், அவர்களே பெண்கல்வியைத் தடுக்கின்றன ரென்றும், அவ்வீணெண்ணக்காரர்களின் கொள்கை. அவர்கள் வைதிகர்மேற் கூறுகின்ற குறைகளுள் இதுவுமொன்று. வைதிகலௌகிககர்மங்கள் இருதிறத்தோர்க்கு மொத்தனவே; அவ்விரண்டும் முடனுமுயிரும் போன்றன. இந்த ஞாயத்தை அங்ஙனநிந்திப்பவர் அறியார்போலும். இஃதிருக்கட்டும்.

பெண்களே உலகத்துக்கெல்லாங் காரணமானவர். அவராலேயே தருமமனைத்தும் நடந்தேறுகின்றது. புருடார்த்தங்கட்குமவரே காரணபூதராயுள்ளவர். கற்புடைய மங்கையர்க்குக் கடவுளுங் கட்டுப்படுகின்றார். ஆனதனாலேயே "தெய்வந் தொழாஅள் கொழுநற் றொழுதெழுவாள்-பெய்யெனப் பெய்யு மழை" என்று தெய்வப் புலவருந் திருவாய்மலர்ந்தனர். சுருதி ஸ்மிருதிபுராணேதிகாசங்

கள் காவியநாடகங்களாதியான நூல்களிலெல்லாம் பெண்களின்பெருமையைப் பெரிதுங்காணலாம். அன்பு பொறுமை தருமம் ஈகை இரக்கம் பரோபகாரம் சாதுரியம் கல்வி முதலான உயர்குணங்களெல்லாம் அவர்க்குண்டென்றே அவைகள் அறைகின்றன. அவர் அறிவாலும் சிறந்தவரென்பதற் கையமின்று. அவர்கள் நன்மை தீமையிரண்டற்கு மேதுவாகின்றனர். இறந்த கணவனை மீட்டவரும் இருந்தகணவனை யிறக்கச்செய்தவரு முண்டு. இவற்றுக்கு முறையே சாவித்திரியும் கைகயியுமே காட்டாகின்றனர். இவையெல்லா முணர்ந்த வைதிகதர்மத்தில் ஊற்றமுள்ள பண்டிதர் ஒருபோதும் பெண்களைப் புறக்கணியார். எல்லாவைதிககர்மங்கட்கும் அங்கனைமார் அருகுறவேண்டுமென்பதை யார்தாமறியார்; முக்கியமாக இல்வாழ்வார்க்கவரின்றி எதுதானாகும்? நற்குண நற்செய்கைகளுள்ள நங்கையொருத்தி மனைவியாகவொருவற்குக் கிடைப்பளேல் அவனெல்லாச்செல்வமு மியைந்தவனெனலாம்; "இல்லதெனில்லவண் மாண்பானாலுள்ள,தெனில்லவண்மாணாக்கடை" என்பதனாலது விளங்கும். மகளிர் அறிவுமுதலியவைகளிற் சிறந்திருப்பினும் அவரெக்காலும் ஆண்மகன்காப்பிலேயே அமைந்திருக்கற்பாலர். தனித்திருக்கத்தக்கவரல்லர். இஃது எல்லா ஞாயங்களானும் விசதமாம். "மணப்பதன்முன்னும் பின்னு மீன்றவன் கணவன் மாட்டும், வணக்குறு முதுமைதன்னின் வளங்கெழு தனயன் மாட்டும், பணத்தரவல்குன் மாதர்படிந்துநாள் கழிக்கற் பாலா, ரெணப்படி யொழுகுந் தன்மை யின்றவர்க்கிகத்தின் மாதோ' என்னும் விதியின்படி யொழுகற்பாலரேயன்றி யதேச்சையாய் நடக்கும் சுதந்தரமவர்க்குக் கிடையாது. நமது சாத்திரமொன்றும் வீணானதன்று; எல்லாங்காரணகாரிய சம்பந்தமுள்ளவைகளே. ஊன்றிப் பார்ப்பவர்க்குத்தானது புலப்படும். புதுநாகரிகமுணராத (old fools) கிழமூடர்கள் இந்நீதியை இயம்பிக்கொண்டிருக்கின்றனரென்று சிலர் நிந்திக்கின்றனர். உலகெலாமொரு ஞாயத்திற்குட்பட்டு ஒழுகவேண்டுமென்பதெல்லோரு மொப்புக்கொள்ளத்தக்கதே. அனைவரும் அரசனாணைக்கடங்கி நடப்பதுபோல் அவ்வரசன் முதலிய யாவரும் கடவுளாணையாகிய முதனூன் முதலிய பல நூல்களுக்குமொருப்பட் டொழுகவேண்டுமன்றோ? "தேவ ரனையர் கயவ ரவருந்தா, மேவனசெய்தொழுகலான்" என்பதிலுள்ளபடி எல்

லோருந் தம்மை நியமிப்பாரின்றி ஞாயத்துள்ளடங்காது தமதிச்சைக்கேற்க வொழுகுவதுந் தகுமோ? காலத்திற்கேற்ப ஆசாரங்களையுந் திருத்தவேண்டுமெனச் சிலர் செப்புகின்றனர். எவ்வெச்சமயங்களில் எவ்வெவர்கள் என்னென்னசெய்தாலும், அவையாவும் பழையநூல்களின் கோட்பாட்டிற்கு முரணின்றி அவைகளையநுசரிக்கவேண்டும். யதேச்சையாய் அவனவன் மனம்போனபடி. வழங்குவதெல்லா மொருநூலாகுமா?.

பிறந்தபின் ஐந்துவயதானதும் ஏ.பி.ஸி. படிக்கத்தொடங்கிப் பெரியபரீக்ஷையிற்றேறி உத்தியோகத்திலமர்ந்து அதிகாரத்தால்தனத்தைத்தேடிச் சுகசந்தோஷத்துடன் கஷ்டமென்பதின்னதெனத் தெரியாமலும், தாமறிந்துள்ள அந்நியதேசபாஷைக் குரியவரதுகொள்கையே மேலானதெனக் கருதி நம்பண்டிதர்களையும் நமதாசாரங்களையும் புறக்கணிக்கும் கேவலலௌகிகர்கள் அவற்றின் பெருமையை எவ்வண்ணமறிவார்கள்? ஆனால் இங்கிலீஷ்படித்தவெல்லோரும் இத்தகையாரென யானியம்பவில்லை. இங்ஙனம் வரவர அநேகர் நமது வர்ணாசிரம தர்மங்களின் பெருமையுணர்ந்து ஒழுக்கத்தின் வழுவாது நடக்கின்றனர். இதற்கெதிர்வழியா யென்னுடன் வாதாடிய சிலரைக்குறித்தன்றோ யான் இங்ஙனம் புகல்வது. இஃதிம்மட்டிலிருக்க. இனிப் பெண்களைப்பற்றிப் பேசுவோம்.

கடவுளின் சிருஷ்டியே பெண்டுகள் புருடர்களுக்கடங்கியொழுகத்தக்கதாயுளது. இயற்கையாகவே பெண்டுகளினும் புருடர்கள் உருவம், தைரியம், பலம், சௌரிய முதலியவற்றிற் சிறந்துள்ளவர். இதுபொய்யன்று. இஃது எல்லோர்க்குங் கண்கூடாய் விளங்குவதே. இஃது அவரது அபலையென்னும் பெயராலேயே விசதமாம்; தமிழில் மெல்லியலென்பர். அநாதியாய் வளர்ந்தோங்கும் நமது தேசாசாரங்களிற் குறைகூறும் சிலபெரியமனிதர்கள் பெண்களும் புருடர்களைப்போல் அந்நிய பாஷைக்கண் ணிபுணராய்ப் பொருள்தேடுபவராய் நினைத்தபோது தமக்கிஷ்டமானவரைச் சுயம்வரமாக மணம்புரிந்துகொண்டு யதேச்சையாயொழுகவேண்டுமென்கின்றனர். இத்தேயத்திற்கு எவ்வளவோ தூரத்திலுள்ள ஐரோப்பாவிற் பெண்ணாய்ப்பிறந்து கிறிஸ்தவமதத்தில் வேரூன்றியிருந்த மகோபகாரியாகிய அனிபெஸ

ன்டு என்னும் பெண்மணிக்கு நமது வர்ணாசிரமதர்மத்திலுள்ள அன்பு அப்பெரிய மனிதர்கட்கில்லையே! அந்தஉத்தமி நமது தேசத்திற்கேற்ற பெண்கல்விவிடயமாகச் செய்துள்ள ஓர் உபந்நியாசத்தின் ஸாரத்தை இதனடியிற்காண்க.

"*இனிமேல் பெண்களின் வித்தியாப்பியாசத்தைப்பற்றி விசாரிப்போம். இவர்களேயன்றோ, முன்னுக்கு விவாகஞ்செய்துகொண்டு மக்களைப்பெற்றுக் குடும்பயோகக்ஷேமத்திற்குங் காரணமாகின்றவர். இத்தேயத்தி லாதியிலிருந்து இங்ஙனம் இரண்டுமூன்றுதலைமுறைக்கு முன்வரைக்கும் ஆரியப்பெண்கல்வி விஷயத்திற் கொஞ்சமும் அநாதரமிருந்ததில்லை. அவர்கட்குத் தமது மதர்சாரப்பயிற்சியுங் குறைவற்றிருந்தது. அன்றியும், சிறந்த இதிகாசங்களான ராமாயண பாரதங்களையும், இன்னும் பலபுராணகதைகளையுந் தெரிந்திருந்தனர். சுயபாஷையிலுள்ள மதகிரந்தங்களையும் நன்கறிந்திருந்தனரென்பது தெற்றெனத்தெரிகின்றது. பல்லாயிரம் பாக்களும் கீர்த்தனங்களும் தோத்திரங்களும் அவர்கட்கு வாய்ப்பாடமாயிருந்தன. ஆதலால் அவர்மக்களும் பக்திநிறைந்த மனையிலே பிறந்ததால் தூய்மை வாய்ந்த பாடல்களையும் கீர்த்தனங்களையுங் கேட்டு வளர்ந்துவந்தனர். மேலும் பெண்களுக்கு வீட்டுவேலையைச் செவ்வனேபோதித்துவந்தனர். வீட்டுவேலையைப்பார்ப்பதிலும், தமது பாதுகாப்பிலுள்ளவரும் தொழில்செய்வோர் முதலானவரும் அவரவர் புரியுந் தொழிலின் சொரூபத்தைத் தெரிவிப்பதிலும் வல்லுநராயிருந்தனர். வைத்தியத்திலும் வன்மையுண்டு. தம்மக்களுக்குத்தாமே சிகிற்சை செய்து கொள்வது வழக்கம். அநேகர் தையற்றொழிலிலும் கான வித்தையிலும் கைதேர்ந்தனர். முக்கியமாய் அவரது கல்வி, உலகத்தோடொட்ட வொழுகற்கும் ஆரியகுடும்பங்களில் நடக்கத்தக்க வொழுக்கங்களை நிகழ்த்துதற்கும் வேண்டிய திறத்தை ஒவ்வொரு பெண்ணுக்கும் உண்டாக்கத்தக்கதாயிருந்தது.

---

*இங்கிலீஷிலிருந்து கன்னடத்தில் மொழிபெயர்க்கப்பெற்று மைசூர் ஓரியண்டல் புத்தகசாலையிலிருந்த இதை அதன் அத்யக்ஷர் கேட்டுக்கொண்டபடி யான் தமிழில் பெயர்த்தனன்.

இங்ஙனம் பழயகர்னாடகமென்று பரிகசிக்குங் கதியிலுள்ள அக்கல்விப்பயிற்சி அநேகமாய்க் குறைந்து விட்டது. இக்காலத்துள்ள வனிதையர், மிகுதியும்அசமர்த்தரும் அசக்தரும் அநேக சமயங்களில் அற்பபுத்திபாலபுத்தி யுள்ளவருமாயிருக்கின்றனர். ஆகையால் இன்பமாகியும் மேன்மையாகியும் ஆரியகுலத்திற்கியற்கையாகியுமுள்ள நன்னெறிக்கண்ணே தம்மக்களைச் செலுத்தத் தகாதவராயுமுள்ளார்.

ஆயினும், எல்லோருந் தெரிந்துள்ள இத்துர்த்தசையை யொழிக்க அங்கங்கே பெண்படிப்பென்று பேர்வைத்துச் சில முயற்சியுஞ் செய்கின்றனர். அது, மூன்றுபங்கு, மேனாட்டார் தமக்கின்றியமையாதென நினைத்திருக்கும் முறையைப் பின்பற்றுவதால், அது நமது தௌர்ப்பாக்கியத்தால் ஆரியகுலாங்கனைகட்கு உபகாரமின்றி அபகாரமாக முடிகின்றது. கல்வியாலாகும் பயனைக்கருதாமல் ஒரு தேயத்துக் குசிதமாயுள்ளமுறையை ஆசாரவியவகாரங்களில் வேறுபட்டுள்ள மற்றொரு தேயத்திலும் உபயோகிப்பது விவேக மற்ற கண்மூடித்தனமான காரியமன்றோ. தாந்தாமினி யிழைக்கற்பாலனவாகிய செயல்களை நிர்வகிக்கத்தக்க வன்மையை யளிக்கவேண்டுமென்பதே யன்றோ கல்விகற்பதன் முக்கியகருத்து. அத்தகைய வன்மையையுதவாதது கல்வியேயன்று; அதுகேவலம் புத்தகப்படிப்பேயாம்.

இங்கிலாந்து அமெரிக்கா ஆதியான வெண்முகத்தோர் வதியும் நாடுகளில் பெண்கட்குப் பெருங்கல்வி கற்பிப்ப தென்னையெனின், அங்குள்ள மங்கைமார் ஆடவருடன் கல்விப் பொறாமைகொண்டு நான்முன்னே நான்முன்னே யென்று போட்டியுடன் போராடிப் பெரியபரீக்ஷையிற் றேறிப் பலவேலைகளிலும் சர்க்காருத்தியோகத்திலும் அமர்ந்து ஜீவனஞ்செய்யவேண்டுமென்பதே யதன்கருத்து. அந்நாடுகளிப்போதிருக்கு நிலைமையில் அங்குள்ள குலமாதரும் ஜீவிப்பதற்கு வீட்டைவிட்டு வெளியிற் செல்பவராகின்றனர். இதற்குப் பலகாரணங்களுண்டு. அங்குள்ள ஆண்மக்களில்அநேகர் அயற்றேயஞ்சென்று அங்ஙனே நிலைத்து விடுவதாலும் விதவாவிவாகம் அவர்க்கியற்கையிலுண்மையால் ஒருத்தி தன்கணவனிறக்கப்பலதரம்

*

மணஞ்செய்து கொள்வதாலும் அங்குப்புருஷமரணம் அதிகமாகையாலும், இன்னும் இதாகாரணங்களாலும் வரனகப்படாமல் அநேகமங்கையர் கன்னியராகவே காலங்கழிக்கின்றனர். அன்றியும், ஒருவன் விவாகஞ்செய்துகொண்டதும் தன் தாய்தந்தையரைத் தணந்துதானுந்தன் தாரமுமாய் ஏகாந்தத்திற்சுகித்திருக்க வேறிடந்தேடிக்கொள்வது வழக்கம். ஆகையால் விவாகமில்லாத மெல்லியலார் பெற்ருேரிறந்தபின் பிழைக்கவழிதேடப் புறம்பேபோகும்படி நேர்கின்றது. ஆகையாலேதான் அவர்கள் கல்வியாற்றேர்ச்சியடையும் புருடர்களுக்குச் சமமாகப் போராடவேண்டியிருப்பதால், அவர்க்காக ஏற்பட்டிருக்குமதைத் தாமும் பயில்வதவசியமாகின்றது. அங்ஙனம் பயிலாவிடின் இப்போராட்டத்தில் அவர்கட்குச் சகாயசம்பத்துங் குறைந்து இழிந்த ஜீவனத்தால் வருந்தநேர்கின்றது. இதனாலேதான் அந்நாடுகளிற் கீழ்வகுப்புமுதல் மேல்வகுப்புவரையுள்ள பாடசாலைகளிற் பெண்களும் புருடர்கட்கிளைக்காது மனவெழுச்சியோடு கற்கின்றனர். பின்பு பிழைப்புக்காகப் புருடருடன் போராடுவது போல முதலிற் படிப்புக்காகவும் போராடுகின்றனர். அத்தேயங்களிற் பல மடந்தையர் வைத்தியரும் உபாத்தியாயரும் எழுதுந்தொழிலினருமா யிருப்பதுண்டு. அமெரிக்காவில் இவர் வழக்குப்பிடித்து வாதாடுபவரும் ஆசாரியரா யுபதேசிப்பவருமா யுறைகின்றனர்.

இத்தேயத்திலோ, ஆரியகுலாசாரங்களை அழித்துக் குடும்பங்களைப்பிரித்து ஊணுடைகளைத்தேடிக் கொள்ளப் பெண்களை வீட்டைவிட்டோடத்துரத்திப் பிழைப்புக்காகப் புருடருடன் போராடுமாறுபுரியத்தக்க பலமான காரணங்களிருப்பதாகத் தோன்றவில்லையென்பதைச் சொல்லவேண்டியதே யில்லை. இங்கு ஆரியகுலப்பெண்களின் செய்கைகளெல்லாம், அவரவர் கிருக கிருத்தியத்திலேயே முடிந்துவிடுகின்றன. இவர்கள் கன்னிகையா யிருக்கும்போதே கல்யாணம் நடந்துவிடுகின்றது. இத்தேசாசாரரீதியாய் மாதர்களை இளம்பருவமுதல் முதுமைகாறும் காத்தற்குப் புருஷர் ஒவ்வொருவர் ஏற்பட்டுளர்.

இங்ஙனமிருக்க ஆரியகுலாங்கனைகட்குத் தமதுகுடும்பத்தைத் திருந்தபடி நிர்வகிக்கும் வன்மையைத் தரற்பாலதாய கல்வியைக் கற்

பிக்கும் காலங்களையெல்லாம் அவர்க்குப் பலபடியாலும் பழிக்கத்தக்கதாயும் மேனாட்டுமின்னையார்க்கே ஏற்றதாயுமிருக்கிற வித்தையினாலே வீணாய்க்கழித்து விடுவதாலென்னபயன்? இவர்கள் கல்விச்சாலையிற்கற்கும் காலம் கொஞ்சமாகையால் அதனைக் கூடியமட்டில் மிகப் பயன்படுமாறுபயோகித்துக் கொள்வதுதான் தரம். இவர் பெரியமேனாட்டுச் சண்டைநிகழ்ந்த காலங்களைத் தெரிந்துகொள்வதாலும் லத்தீன்பாஷையைப் படிப்பதாலும் பயனென்ன? இவர் இங்கிலீஷ்படித்துப் பட்டப்பரீக்ஷையிற் றேறுவதெதற்கு? அந்நாட்டுப்பெண்கட்கு நம் பரதகண்டத்தின் செய்திகளை விவரமாகப் போதிக்கின்றனரா? அஃதில்லையே! அங்ஙனமிருக்க, இவ்வாரியப் பெண்கட்கேன் இங்கிலாந்தின் சொரூபத்தை இயம்பவேண்டும்? அது பயனற்றதென்பதே அதனைவிடுவதற்குப் போதுமான காரணமன்றோ.

இவர்கட்குத் தேசபாஷையையோதுவதற்கும் எழுதுவதற்கும் நன்றாய்ப் பயிற்றவேண்டும். ராமாயணமகாபாரதாதி புராதனகதைகளையும், சாகுந்தலாதி நாடகங்களையும் இன்னும் மநோகரமாயுள்ள வடமொழிக் கிரந்தங்களையும் மொழிபெயர்த்து அவற்றையே கற்கும்படி யேற்படுத்தவேண்டும். பாடஞ்சொல்லுகையில் இத்தேசத்துப்பேர்பெற்றகவிகளின் சரித்திரம் அவராலிழைக்கப்பெற்ற கிரந்தவிசாரம் பூகோளசாஸ்திரம் ஆகிய இவைகளிலுள்ள சுலபமான விடயங்களைப்போதிக்கவேண்டும். இவையெல்லா மினிநடத்தற்காய படிப்பிற்குப் பீடிகையாயிருக்கவேண்டும். குடும்ப காரியங்களுக் கனுகூலமாயுள்ள கணிதப்பயிற்சி இன்றியமையாதது. ஆரோக்கியமான தினகர்மவிதியும் முக்கியமானதே.

(இன்னும் வரும்.)

இங்ஙனம்.

கோ. வ. ஸ்ரீநிவாஸாசாரியன்,

தமிழ்ப்பண்டிதன், மைசூர்.

நல்லொழுக்கம்.

[இலக்குமணப்போற்றிகள் மொழிபெயர்ப்பு.]

(முற்றொடர்ச்சி.)

"நான் துணிந்துசொல்லக்கூடியது என்னெனின்,சோம்பலுள்ள புருஷன் அல்லது ஸ்திரீ, தம் இச்சைப்படி எவ்வளவு உயர் நிலைமையுடையராயிருப்பினும்; அவ்வளவிற்கு ஐசுவரியவந்தரும், சிநேகவாஞ்சையரும், அதிர்ஷ்டவந்தரும், சந்தோஷ சீலருமாக ஆகார். அவர்கள் மனம்விரும்பி இச்சிக்கிறபடி திருப்தியாகச் செழிப்புடனும், சௌக்கியத்துடனும் சகலபொருள்களையும் உடைத்தாயிருக்கட்டும்; அந்த ஸ்திரீயாவது புருஷனாவது சோம்பலடைந்திருக்கிறவரையில், அவர்களுக்குச் சந்தோஷமும் கிடையாது; ஒருபோதும் சரீர சௌக்கியமும் மனோசுகமும் கிடையா; ஆனால் என்றும் இளைத்தும், பீடையுற்றும், கோபமுற்றும், அருவருப்புற்றும், அழுதுகொண்டும், பெருமூச்செறிந்தும், துன்புற்றும், சந்தேகித்தும் உலகத்தின் ஒவ்வொருபொருளின்கண்ணும் எரிச்சலுற்றும், தாங்கள் ஒழிந்து மாண்டுபோவதை விரும்பியும் அல்லது ஏதாவது மூடத்தனமான மனப்பைத்தியத்திற் பற்றுண்டும் இருக்கின்றனர்."

பர்ட்டன் என்பவர் இதேவிஷயமாக இன்னும் விசேஷமாகச் சொல்லுகிறதாவது:— அவருடைய புஸ்தகத்தின் சாரமும் கருத்தும் அர்த்தகர்ப்பமுமான முடிவுவாக்கியத்தில் அமைந்திருப்பது வருமாறு:—" உன் சொந்த க்ஷேமத்தையும் உன் சரீரசுகத்தையும் மனோசுகத்தையும் இதிலும் ஏனையதுக்கத்திலும் ஒப்புவிக்கிறபடியால், தனித்திருத்தலுக்கும் சோம்பலுக்கும் இடங்கொடாதே என்னும் இச்சிறியவிதியை முடிவான சாரமாக அனுஷ்டிப்பாயாக "தனிமையாயிராதே. சோம்பலாய் இராதே."

ஆகிலும் சோம்பேறிகள் முற்றும் சோம்பேறிகளல்லர். சரீரமானது வேலைசெய்யச்சோம்பினபோதிலும் மூளை சும்மாவிருக்கமாட்டாது. அது நல்லபயிரை விளைவியாவிட்டாலும், சோம்பேறிகளிடம் அவர்களது ஜீவகாலமுழுதிலும் காணக்கூடிய தீய முட்செடி

களையாவது வளர்த்துக்கொண்டிருக்கக் காணலாம். சோம்பலின் அதிதெய்வமாகிய பிசாசுகள் இருட்டிற்கிளம்பித் தாங்கள் பிடித்த ஏழையை என்றும் முகத்தில் உற்றுப்பார்த்து இம்சை செய்துகொண்டிருக்கின்றன.

"கடவுளர் நீதியுள்ளவர், நம்முடைய இன்பமான பாபங்களினின்றே, நம்மைத் தண்டிக்கக் கருவியுண்டாக்குகின்றனர்" நம்முடைய அந்தக்கரண தத்வங்கள் பிரவர்த்தித்து உபயோகமான காரியங்களிற் றலைப்பட்டாலன்றித் திமிர்கொண்டிருப்பதில் உண்மையான ஆநந்தம் காண்பதருமை. ஓர் மனிதனை இளைக்கச்செய்வது சோம்பலேயன்றி முயற்சியன்று. முயற்சிதான் உயிர்நிலையும் சௌக்கியமும் இன்பமுமாயிருக்கின்றது. வேலை செய்வதால் நம்முடைய பலங்கள் இளைத்துப்போகலாம். ஆனால் சோம்பலால் அவை முற்றும் பயனற்றனவாகின்றன. ஆகையால் ஓர் புத்திசாலியான வைத்தியன் வேலை செய்வதையே, மிகவும் அருமையான சுகசாதன ஔஷதமாக மதிப்பது வழக்கமாயிருந்தது. "வேலைசெய்யாத நேரத்தைப்போல் தீமை விளைப்பது வேறொன்றுமின்று," என 'டாக்டர் மார்ஷல் ஹால்' சொன்னார். 'பேயன்ஸின்'—ஓர்பெரியகுருக்கள்-வழக்கப்படி' சொன்னதாவது—"மனிதரின் இருதயமானது ஓர்திரிகைக்குச் சமானமாகின்றது. அதில் கோதுமையை இட்டால், அதை மாவாகத் திரிக்கின்றது. கோதுமையை இடாவிடின் அது திரித்துக்கொண்டேயிருக்கிறது. அதனால் அது தானானே தேய்ந்துபோகின்றது.' என்பதாம்.

சோம்பேறிக்குப் போதுமான முகாந்தரம் வழக்கமாய் உண்டு. சோம்பேறி தான் வேலைசெய்ய மனமில்லாதவனாயினும், பெரும்பாலும் கள்ளசியாயம் பேசுவதிற் சுருசுருப்பாய் இருப்பான்; அதாவது "அடா, அந்த வழியில் சிங்கம் இருக்கின்றது." அல்லது "அந்த மலை ஏற முடியாது" அல்லது "முயற்சி செய்வதில் பயனின்று" "நான் பிரயாசையெடுத்துத் தவறியிருக்கிறேன்." "என்னாற் செய்ய முடியவில்லை" என்று சொல்வான். அவ்விதமுகாந்தரம் சொல்லுகிறவனுடைய கள்ள நியாயங்களைப்பற்றி, ஸர்சாமுவேல் ரோமில்லி,

ஒருகால் ஒரு வாலிபனுக்கு எழுதியது வருமாறு:— "உன்னுடைய சோம்பலுக்காகவும் வீண்காலக்ஷேபத்திற்காகவும் உன்னை உள்ளபடியே கண்டித்தேன். அதற்கு சமாதானமாக நீ கொண்டுவருகிற விநோதமான நியாயங்கள் உனக்கு வழக்கமாய் ஏற்பட்ட முயற்சியின்மை காரணமாக உண்டாயிருக்கக் கூடுமேயன்றிப் பிறிதன்று என நான் உள்ளவாறே நினைக்கிறேன். உனது கொள்கையின் சுருக்கமாவது; ஒவ்வொருவனும் தன்னாற் கூடிய நன்மை அனைத்தையும் செய்கிறான். ஒரு குறிப்பிட்ட மனிதன் நன்மைசெய்யவில்லையானால், அவன் செய்யத்தகுதியிலனென்பதற்கு அதுவே சாக்ஷியாகின்றது என்பதுபோலும். உனக்கு எழுதத் தெரியாமலிருப்பதானது, உனக்கு எழுதச் சக்தியில்லையென்பதை விளக்குகின்றது என்பதுபோலும். உனக்கு இஷ்டமின்மையானது, உனக்குச்சாமர்த்தியமின்மையை விளக்குகின்றது என்பதுபோலும். இஃது என்ன ஆச்சரியமான ஏற்பாடு! இந்தக் கொள்கையை உலகமுழுதும் ஒப்பிக்கொள்ளும்விஷயத்தில் அ! ஆ!! என்ன நல்லபயன் உண்டாயிருக்கலாம்.!"

ஒன்றைச் சம்பாதித்தற்குச் சிரமப்படாமல், அதை அடைய விரும்புவதானது பலவீனத்திற்கு அறிகுறியென்றும், நாம் பெற யோக்யமானதை எல்லாம், பிரதிப்பிரயோஜனம் செய்தே பெறுதலைவிரும்புவது அனுபவசித்தமான பலத்திற்கு முதன்மையான இரகசியப்பொருள் என்றும் உள்ளவாறே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. விட்டாற்றியுங்கூட, உழைத்ததாலுண்டாயினன்றி அனுபவித்துக் கொள்ளக்கூடாது. அது வேலைசெய்ததாற் கிடைத்திராத பக்ஷத்தில், அதற்குப் பிரதிப்பிரயோஜனம் கொடுபடாததாகவே யிருக்கின்றது.

இளைப்பாறுதலை நாம் அடையும்படிக்கு முன்னும் பின்னும் வேலையிருக்க வேண்டும். ஆனால் வேலையின்றி இளைப்பாறுதலானது மட்டுக்குமிஞ்சியுண்ட ஆகாரத்தைப்போன்ற பயனை அளிக்கக்கூடியதேயாம். செய்வதற்கு யாதொரு வேலையில்லாத அல்லது வேலையிருந்தும் அதைச்செய்ய விருப்பமில்லாத சோம்பேறியான செல்வனுக்கும் அத்தகைய சோம்பேறியான ஏழைக்கும் இச்சென்மமா

னது ஒன்றுபோலவே வெறுப்புள்ளதாயிருக்க வேண்டுவது அவ சியம்; பிரான்சு தேசத்தில் 'போர் ஜெஸ்' பட்டணத்தின் சிறைச் சாலையில் எட்டாவதுமுறை சிறைப்பட்ட மனப்பிடிவாதங்கொண்ட ஒரு பிச்சைக்காரனுடைய வலதுபுயத்தில், பச்சைகுத்தப்பட்ட வார்த்தைகள் சகலமான சோம்பேறிகளுக்கும் உபதேசமாக அனுஷ் டிக்கப்படல் வேண்டும். அவை வருமாறு:— "சென்றகாலமானது என்னை வஞ்சித்து விட்டது. நிகழ்காலமானது என்னை ஹிம்சை பண்ணுகிறது. எதிர்காலமானது என்னைப் பயமுறுத்துகின்றது" என்பதாம்.

முயற்சியின் கடமையானது ஜனசங்கத்தின் சகலவகுப்பினர்க் கும் சகலநிலையிலுள்ளவருக்கும் உபயோகப்படுகின்றது. ஐசுவரி யவான்களும் ஏழைகளும் அவரவருக்குரிய நிலைமைக்குத் தக்கபடி எல்லாரும் வேலைசெய்ய வேண்டியிருக்கிறது. குடிப்பிறப்பாலும் கல்வியாலும் பிரபுவானவன் இவ்வுலகச் செல்வத்தில் எவ்வளவு செழிப்புடையனாயினும், பொதுஜனநன்மைவிஷயத்தில் தான் முய ற்சிக்கவேண்டிய பாகத்தைச் செலுத்தக் கடமைப்பட்டிருப்பதை உணராமல் இராது. அவன் தன்னைமேன்மைப்படுத்துகிற ஜனசங்கத் திற்குத் தக்கபிரதிபலனைத், தான் செய்யாமல், மற்றவர்களுடைய உழைப்பால், தான் உண்டு உடுத்து ரக்ஷிக்கப்படுவதில் திருப்தி யடையக்கூடாது. யோக்கியமும் கௌரவஎண்ணமுமுள்ள மனி தன் ஓர்விருந்தில் வந்திருந்து உண்டு அனுபவித்து, அதற்குநேரிட்ட செலவில் தன் பாகத்தைக் கொடாமற்போக நினைத்தலே அவனு க்குத் துன்பமாக நிகழும். சோம்பேறியாகி உபயோகமற்றிருப்ப தானது கண்யமாவது பாத்தியதையாவது அன்று; அற்பசுபாவத் தையுடையோர் சாப்பிடுவதில் மாத்திரம் திருப்தியடைந் திருந்த போதிலும், நிதானமான பேறும், ஆண்மைபொருந்திய அவாவும், யோக்கியமான நோக்கமும் உடையவர்கள் அந்நிலைமையை உண்மை யுள்ள கண்யதைக்கும் மெய்ம்மையான புகழுக்கும் தகாததாக உண ர்வர்.

இப்பொழுது 'டெர்பி' க்குப் பிரபுவாய் கிளாஸ்கௌவிலிரு ந்த 'லார்ட் ஸேன்டிலி' என்பவர் கூறுமாறு;— ஓர் வேலையில் அம

ராத மனுஷன், எக்காலத்தேனும் எவ்வளவு இனிமையும் பூஜ்யதையுமுடையனுயிருந்தாலும், இருக்கக்கூடியவனுயினும், உள்ளவாறே சந்தோஷமுள்ளவனென்று நான் நம்பவில்லை. வேலையே நம்முடைய ஜீவனுயிருப்பதால் நீ செய்யக்கூடியதை எனக்குக் காட்டு; நீ இன்னுனென்பதை உனக்கு நான் காட்டுவேன்' ஒருவன் வேலைசெய்ய இச்சிப்பதானது கேவலம் இழிவும் துன்மார்க்கமுமான இச்சைகளைத் தடுப்பதற்குச் சிறந்த கருவியாக நான் பேசியிருக்கிறேன். அது, போக்குப்படிவிட்ட சுவாபிமானத்தினின்றும் எழுகிற அற்பஇச்சைகளையும் கோபங்களையும் இரட்சிக்கிறதற்குச் சிறந்தகருவி என்று சொல்லவும் செய்வேன். மனிதர்கள் தாங்கள் ஓர் உலகத்தை உண்டாக்கியதாகப் பாவித்து அதில் தங்கிக்கொண்டு துன்பத்திலும் தொந்தரவிலும் இருந்து விடுபட்டிருக்கக் கூடுமென்று இதன் முன் எண்ணியிருந்திருக்கின்றனர். அனேக முறை இது சோதிக்கப்பட்டு எப்பொழுதும் ஒரே சித்தாந்தமாக முடிவுற்றது. நீங்கள் கவலையிலும் உழைப்பிலும் நின்று தப்பமுடியாது. அது மனிதஜன்மத்திற்கு விதியாக ஏற்பட்டிருக்கிறது. துன்பத்தை எதிர்ப்பதற்கு ஒதுங்குகிறவர்கள், துன்பம் தங்களுக்கு வருவதைக் காணுகின்றனர். சோம்பேறிகள் உலகத்தில் தாங்கள் செய்யவேண்டிய வேலையின் பாகத்தைக் குறைப்பதற்கு உபாயஞ் செய்யலாம். ஆனுல் பிரகிருதியானது அந்த வேலைக்குள்ள வாசனையைச் சராசரிசெய்து, அந்தச்சொற்பமும் அவன்விஷயத்தில் அதிகமாயும் கடினமாயுமிருக்கும்படி உபாயஞ் செய்கின்றது. தன்னைமட்டும் இன்பப்படுத்திக்கொள்ளுகிறவன் வெகுசீக்கிரம் அல்லது தாமதமாய்ப், பெரும்பாலும் தாமசத்தைவிட அதிசீக்கிரமாய்த், தனக்கு மிகக்கடினமான எஜமானை உடையனுயிருக்கக் காண்கிறுன். பொறுப்பினின்றும் தப்பித்துக்கொள்ளுகிற மிக்க துர்ப்பலத்திற்குத் தக்க தண்டனையானது உரிமைப்படுகின்றது. பெரிய காரியங்களை நீக்கினவிடத்து அற்பகாரியங்களே பெரியனவாகப் பாவிக்கப்படுகின்றன உலகத்தின் யதார்த்தமானவேலையிற் சிறிது பயனுடனும் சௌக்கியத்துடனும் உபயோகப்படுத்தப்பட்டிருக்கத்தக்க மனசினுடைய வருத்தங்கள், பிரவிர்த்தியிற்புகாத மூளைகளிற் பல்கிப் பெருகாநின்ற அற்பமும் அபாவமுமான கவலைகளிற்பட்டுப் பெரும்பாலும் வியர்த்தமாகின்றன

மிகத்தாழ்மையாய் எண்ணத்தக்கதாகிய ஒருவனுடைய சொந்த இன்பநுகர்ச்சிக்குங்கூட, இடையறாத பயனுள்ள தொழில் அவசியமாகின்றது. வேலை செய்யாதவன் வேலையின் பயனை அனுபவிக்கமாட்டான். "நம்முடைய நேரத்தை முயற்சியில் செலவிட்டால், நாம் அயர்ந்து தூங்குகிறோம். ஜாக்கிராவஸ்தையில் சந்தோஷமாயிருக்கிறோம். இளைப்பாறுநேரமானது கல்வியாற்கிடைத்து கடமையைச் செலுத்தியதால் எய்தியபோதிலும், அதனை அனுபவித்தற்கு உழைப்பின் சிறிது உணர்ச்சி அவசியமாகின்றது." என்று ஸர் வால்ட்டர் ஸ்காட் என்பவர் சொன்னார்.

அதிக வேலையால் இறக்கிற மனிதர்களும் உளர். ஆனால் பின்னும் அனேகர், சுயநயம்பாராட்டல், கட்டுப்பாடின்மை, சோம்பலாகிய இவற்றால் இறக்கின்றனர். அதிக வேலையால் முறிவடைவது, சாதாரணமாய்த் தங்கள் ஜீவனகாரியங்களை ஒழுங்குபடுத்தாத குறைவினாலும், சரீரசுகத்திற்குவேண்டிய சாதாரணவிதிகளை அசட்டைசெய்வதாலுமேயாம். மேற்கூறிய கிளாஸ்கௌ—மாணாக்கர்களுக்கு, லார்ட் 'ஸ்டேன்லி' என்பவர் செய்த பிரசங்கத்தில், ஸ்திரமாயும் ஒழுங்காயும் நடத்தப்பட்ட கடினமான வேலையானது எப்பொழுதாவது யாருக்காவது தீங்கு செய்ததா? என்பதில் தமக்குச் சந்தேகம் உண்டென்று அவர் சொன்னது பெரும்பாலும் சரியாயிருக்கலாம்.

தவிரவும், வெகு வருஷங்கள்ஜீவிப்பது நீண்டஆயுள் காலத்திற்கு இலட்சணமாகாது. ஒரு மனிதனுடைய ஆயுட்காலமானது அதிலே தான்செய்கிறதும் உணருகிறதுமானவற்றால் நிதானிக்கப்படுகிறது. ஒரு மனிதன் எவ்வளவிற்கு உபயோகமான காரியத்தைச்செய்து ஆலோசிக்கவும் உணரவும் செய்கின்றனனோ, அவ்வளவிற்கு அதிகமாய் அவன் உள்ளபடி வாழ்ந்தவனாகின்றான். சோம்பலுற்ற உபயோகமற்ற மனிதன் எவ்வளவு நீண்டகாலம் இருந்தபோதிலும் கேவலம் பயனற்றுத் தின்றுவளருவோனாகின்றனன்.

பூர்வத்திலிருந்த கிறிஸ்துமதபோதகர்கள் உழைப்பின் விஷயத்தைத் தங்கள் நிதர்சனத்தால் மேன்மைப்படுத்தினர். "வேலைசெய்ய மனமில்லாதவன் சாப்பிடவும் கூடாது" என்று 'ஸெண்ட் பால்' என

பவர் சொன்னார். அவர் தன் கையால் பிரயாசைப்பட்டு, எவருக்கும் பாரமாயில்லாமல் தன்னை மகிமைப்படுத்திக் கொண்டனர். 'ஸெண்ட் பேர்னிபேஸ்' என்பவர் 'பிரிட்டனில்' இறங்கினபொழுது ஒரு கையில் வேத புஸ்தகமும் மற்றொருகையில் தச்சுக்கோலும் கொண்டுவந்தார். இங்கிலாந்திலிருந்து பிற்பாடு கட்டுமானக் கருவிகளை எடுத்துக்கொண்டு ஜெர்மனி தேசத்திற்குப் போனார். அநேக வேலைகளுக்கு மத்தியில் ஊதரும்கூடத் தோட்டவேலை கட்டுமான வேலை உதவுவேலை கெடிகாரவேலைகளால் தம் ஆகாரத்தைச் சம்பாதிப்பதற்கு ஜாக்கிரதையாய் வேலைசெய்தனர்.

நெப்போலியன், சிறந்த கைத்தொழில் வேலையைப்போய்ப் பார்க்கும்போது, அவ்வேலைக்காரனுக்கு மிக்கமரியாதை செய்து, தான் அவனைவிட்டு வரும்போது, தாழ்ந்து குனிந்து அவனுக்கு வணக்கம் செய்வது அவருடைய இலட்சணமாயிருந்தது. ஒரு நாள் 'ஸெண்ட் ஹெலினாவில்' 'மிஸ்ட்டிரஸ் பால்கோம்பி'யுடன் உலாவிக்கொண்டிருந்தபொழுது, சில வேலைக்காரர்கள் ஒரு சுமையை எடுத்துக்கொண்டு நெடுக வந்தனர். அந்தச் சீமாட்டி கோபத்தொனியுடன் அவர்களை வழியைவிட்டுப்போக உத்தரவு செய்தாள். அதின்பேரில் நெப்போலியன் குறுக்கிட்டு "அம்மா! அந்தச் சுமைக்கு மரியாதை செய்" என்றனர். மிகவும் தாழ்ந்த கூலியாளனுடைய அற்பவேலையும்கூட ஜனசங்கத்தின் பொதுநன்மைக்கு உபயோகப்படுகின்றது. "வேலைசெய்யாத ஓர்புருஷனாவது சோம்பலுள்ள ஓர் ஸ்திரியாவது இருந்தால், இராஜ்ஜியத்தில் யாராவது ஒருவர், குளிரால் அல்லது பசியால் வருத்தமடையவேண்டும் என்று ஒரு சீன சக்கரவர்த்தி புத்திசாலித்தனமாகச் செப்பினர்" என்று சொன்னார்.

இடையறாமல் பயனுறுதொழிலைப்புரிதலானது புருஷர்களுடைய இன்பத்திற்கும் நன்மைக்கும் உரியதுபோன்று, ஸ்திரீகளுக்கும் இன்றியமையாததாம். அஃதின்றி, ஸ்திரீகள் தலைவலியும், நரம்புவலியும்கொண்டு சோம்பலான எய்ப்பும் பயனின்மையுமான ஸ்திதியில் அமிழத் தகுதியுடையவராகின்றனர். 'கெரோலயன் பெர்தஸ்' என்பவள், கலியாணமாயின தன் குமாரத்தியாகிய 'லூயிஸா' என்பவளுக்கு அத்தலைகயசோம்பலுக்கு இடந்தராது ஜாக்கிரதைப்

படும்படி, முன்காப்பாக, எச்சரித்தனள். அவள் சொன்னது வருமாறு:—"என் குழந்தைகள் அரைநாள் விடுதலைநிமித்தம், வெளியேறியிருக்கும்பொழுது, நான்தானே பகற்காலத்தில் ஆந்தையைப்போல், மூடமும் மந்தமும் எய்தப்பெற்றவளாகச் சிலவேளை உணருகிறேன். ஆனால் ஒருவரும் இதற்கு இடம் கொடுக்கலாகாது. இது ஏறக்குறைய எல்லா இளபனிகளுக்கும் நேரிடுகின்றது. சிரத்தையுடனும் ஜாக்கிரதையுடனும் அமர்வுற்ற வேலைதான் சிறந்த சுகப்பேறுகின்றது. ஆகையால் விடாமல் ஜாக்கிரதையுடன் ஏதாவது ஒரு வேலையைச் செய்யுங்கள். ஏனெனில் உங்கள் பிதாமஹர், சிறியோர்க்கும் பெரியோர்க்கும் சோம்பலானது பிசாசின் கண்ணியாயிருக்கின்றதென்கிறார். அவர் சொல்வது வாஸ்தவமாயிருக்கிறது."

இவ்வாறு இடையறாது புரியும் பயனுறுதொழிலானது சரீரத்திற்கு மட்டுமன்று: மனதிற்கும் சௌக்கியமளிப்பதாம். சோம்பேறியானவன் தன் ஆயுளில் சோம்பலாகவே நாட்கழித்து, தன்னுடைய நல்ல பிரகிருதியை, சன்மார்க்கம் ஆன்மஞானம் சம்பந்தப்பட்ட அளவில் முற்றும் ஒழிந்துபோகவிடானெனினும், ஆழ்ந்த நித்திரையில் தூங்கவிடுகின்றனன். ஆனால் முயற்சியுடையோன் தன் ஆதீனத்தில் அணுகுகிறவர்களுக்கெல்லாம் சுறுசுறுப்பிற்கும் இன்பபோகத்திற்கும் மூலமாகின்றனன். சோம்பலைவிட ஏதேனும் சாதாரணமான கூலிவேலையானது மிகவும் நல்லது. அதிபால்யத்திலே கடலுக்கனுப்பப்பட்டு எஜமானனால் வேலையிற் பிரியாது வைக்கப்பட்ட 'ஸர்பிரான்விஸ்டிரேக்' என்பவரைப்பற்றி "அவரது இளமையிலுள்ள வருத்தமும் பொறுமையும் அவருடைய ஆன்மாவின் பொருத்துக்களை இணைத்து, அவற்றை உறுதியும் கட்டியுமாகச் செய்தன" என்று 'புல்லர்' என்பவர் கூறுகின்றனர். இடையறாமுயற்சியை இன்றியமையாது வேண்டத்தக்க தினசரிதமான ஒழுங்குற்ற கைத்தொழில்வேலையில் அமர்ந்திருப்பது மிகவும் பயனுள்ளதென்று தான் நினைத்ததாக 'ஸ்ச்சில்லென்' என்பவர் சொல்லுவது வழக்கம்.

முயற்சி, பயனுறு தொழில் எனப்படும் வேலையானது இன்பத்திற்குரிய மகத்தான அந்தரங்ககாரணங்களில் ஒன்றென பிரான்சு, சித்திரக்காரராகிய கிரூஸின் வாக்கியவுண்மைக்கு ஆபிரக்கணக்கான

சாக்ஷியங்கள் இருக்கின்றன. 'காசுபன்' என்பவரைச் சிலநாளைக்கு முழுதும் வேலையின்றியிருக்கும்படி அவருடைய சிநேகிதர்கள் ஒரு காலத்தில் வேண்டிக்கொண்டனர். ஆனால் அதற்கு அவர் ஏதேனும் ஒன்றைச் செய்யாமலிருப்பதைவிட ஒன்றைச்செய்துகொண்டு வியாதியைப் பொறுத்துக்கொள்வது மிக எளிதென்று சொல்லித் தன் வேலைக்குத் திருப்பிவிட்டனர்.

(இன்னும் வரும்)

துன்பின் மூலம்.

"துன்பே நிறையுமிம் மன்பே ருலகு" என்றவண்ணம், மனிதன் பிறந்தது முதல் இறப்பதுவரையுள்ள பருவங்களிலெல்லாம் துன்பமே நிறைந்துள்ளதென்பதற்கு நாம் இலக்ஷியங்கள் காட்டுவதுமில்லையாம். அதுபற்றிப் பெரியோர்கள் மொழிபிட்டிருப்பனவும், நாம் கண்டு மனுபவித்தும்வருவனவும் அநந்தமாகும். துன்பமேமலிட்ட இவ்வுலகில், நாமனுபவிக்கும் இன்பத்தினிலையை எண்ணின் அத்தியற்பமேயன்றோ. வெவ்வராவின் வாயின்கட்பட்ட தவளை தன்னிலையறியாது தனதரும்பசியை மாற்ற வேறொன்றைப்பட்சித்துச் சுகிப்பதும் போலாம், இம்மண்ணுலகில் நாமனுபவிக்கு மின்பம். இவ்விஷயத்தைப்பற்றி வேறு அபிப்பிராய முள்ளவர் உண்டென்றாலும் துன்பமுண்டென்னும் அவரது சம்மதம் நாமீண்டெடுத்துரைக்கப்புகுந்த விடயத்திற்குப் போதும். ஆகவே, இத்துன்பத்தின் மூலமென்ன? அது கடவுளாலாக்கப் பட்டதோ? மனிதனால் வருவிக்கப் பட்டதோ? அல்லது, இயற்கையிலுண்டானதோ? என்பதை விசாரிப்போம்.

கருணாலயன், கருணாநிதி, அருட்சொரூபி என்னுந் திருநாமங்களைப் பெற்றகடவுள் இத்துன்பத்திற்குக் காரணமென்று சொல்பவர் ஆஸ்திகரிலிலர். எனினும், இப்பிரபஞ்சத் தோற்றத்தின்

முதற்காரணம் பிரமமென்றும், அஃதொன்றே அநாதி நித்தமென்றும் அஃதொழிந்த மற்றவையெல்லாம் அநித்த மென்றுஞ் சொல்கிற ஏகான்மவாதிகள் இத்துன்பத்திற்குக் காரணம் அப்பிரமந்தானென்று ஏற்படுத்தவேண்டியதுண்டு. பரமாத்மாவின் அம்சமான ஜீவாத்மா தன் அவித்தையினால் மாயாவசமாயிவ்வுலகின்கண் பிறந்து துன்புற்று வாழப் பக்குவமெய்தியபொழுது அவித்தை நீங்கி ஞான வெழுச்சியுண்டாங்கால், பரமாத்மாவோடு ஐக்கியப்படுமென்பதாகும் அவரது கொள்கை. சருவவல்லமையுள்ள பரமாத்மாவின் ஓர் அம்சத்திற்கு இவ்விதந் துன்பத்திலுட்பட என்னவிதி? அந்த அம்சத்தை அவித்தையணுகிய தெங்ஙனம்? இஃதொரு நாடகமோ? நாடகமெனின், அதில்யாருக்கென்னபலன்? என்றறிவது ஆவசியகமல்லவோ. ஏகான்மவாதிகளும் அவரது இக்கொள்கையிற் சேர்ந்த வேதாந்திகளும் வாதிப்பது போல், இத்துன்பத்திற்கு நமதீசன் முதற்காரணமாயோ துணைக்காரணமாயோ விருப்பனென்று எம்போலிய சாமான்னிய புத்தியினர்க்குத் தோன்றவில்லை. இதற்குக் காரணம் வேறாயிருத்தல் வேண்டும்.

இத்துன்பம் மனிதனால் வருவிக்கப் பட்டதோ? நாமிப்பிறப்பில் அனுபவிக்குந் துன்பங்கள் மேலைப்பிறப்பிற் செய்த கருமத்தின் பயனென்று சொல்வாருண்டு. இதில் விரோத மொன்று மில்லை. ஆனால் முன் கருமசம்பாத்தியமில்லாத ஆதிபுருடன் அல்லது உயிர் துன்பமனுபவித்த தெங்ஙனம்? மறுபிறப் புண்மையிலே நம்பிக்கையில்லாத கிருஸ்துவருக்கும் மகமதியருக்கும் இத்தர்க்கம் பொருந்தும். தேவனால் நிர்மிக்கப்பட்ட ஆதாமென்பவர் பாவஞ்செய்வானேன்? அவர் பரிசுத்தனாலாக்கப்பட்டவரன்றோ? நாதனது ஆக்ஞைக்கு விபரீதமாகத் தவிர்க்கப்பட்டகனியை அருந்துவரா? அவரும் சாத்தன (பாசம)துவலையில் அகப்பட்டார்போலும்! பரிசுத்தனாற் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட ஆதாமானவர் சாத்தனதுவலையிலகப்பட்டாரெனவே, அவனது வலிபுரென்னும்? அநாதிநித்தமான கடவுளல்லாமல், அநாதிநித்தமான சாத்தன் (பாசம்)ஒன்றுண்டென்றும் அவன் அநாதியிலே ஜீவாத்மாக்களைப் பாதித்துவருதலுண்டென்றும் கிருஸ்துமதக் கொள்கைகளினின்றும் ஊகிக்கலாம். இவ்வு

லகில் அரிமான் (நயசக்தி) எபிலிஸ் (தீயசக்தி) எனவிரண்டு உண்டென்றும், அவைகள்முறையே உயிர்களைப் பக்கப்படுத்துமென்றும், அவற்றில், எபிலிஸ்என்ற தீயசக்திமூலமாய்த் துன்பமுற்பத்தியாயினவென்றும் முகம்மதியசாஸ்திரங்களில் விவரிக்கக்காணலாம். மனிதன் சுயேச்சைபால் அல்லாமல் மேற்கூறிய தீயசக்தியின் தூண்டுதலால் துன்பம் வருவித்தான் என்றலும், சருவவல்லமைபெற்ற கடவுள் தமது நற்செய்கைகளை நிர்மலமாக்கும்பொருட்டு இத்தீயசக்திகளைச் சிருட்டித்தாரென்றலும் நமதனுபவத்திற்கு வேறாயிருத்தல்காண்க.

இனி, இத்துன்பம் சருவவல்லமையுள்ள கடவுளால் ஆக்கப்படாமலும் !மனிதனல் வருவிக்கப்படாமலு மிருக்க, அஃது அநாதியே பதியைப்போல நித்தமாயிருத்தல்வேண்டும். அநாதியிலே இத்துன்பம் அல்லதுபாசம் மனிதரைப் பாதிக்கவும் அதன் வசத்ததாயிருக்கும் பசுக்களை மீட்டு நல்வழிப்படுத்தித் தன் வயப்படுத்தலல்லவோ பதியின் றொழிலாயிருத்தல் இயல்பு. பாசத்தோடு அநுவிதமாயிருக்கும் பசுக்களை (ஜீவாத்மாக்களை) பிறப்பிறப்புக்களால் கன்மந்துடைத்து ஞானமூட்டித் தன்வயப்படுத்தல் (மோக்கத்திலேய்துவித்தல்) தான் பதியினியல்பென்பது சாஸ்திரீக சம்பந்தமாயும் யுக்தானுசாரமாயு மிருக்கிறது. இயற்கையிலே பசுக்களைப் பாசமடுத்துள்ளதென்பதில் புதுமையென்ன? இயற்கையிலே செம்பிற்களிம்பு தோய்ந்திருப்பதும் அரிசியைப்பதர் மூடியிருப்பதும், இதற்கொருகரியாம். செம்பு புடம்போடக் களிம்புமாறிப் பிரகாசிப்பதும், நெல் இடிபட்டுப் பதர்மாறி அரிசியாவதும்போல, பாசத்தினிடைப்பட்டபசுக்கள் பிறப்பிறப்புக்களால் கன்மம் நீங்கி ஆக்கியோன்கருணையினல் மோக்கத்திற்குரியதாகு மென்றதும் உண்மையாகும். இவ்வுண்மையறிந்தல்லவோ சித்தாந்தியார் பதி பசு பாசமூன்றும் அநாதிநித்தமென்றும், பாசமணுகாப்பதி அதன்வசத்தவானபசுக்களின்பேரில் கருணைபுரிந்து துன்பந்துடைத்து அவைகளை மீட்டுத் தன்வயத்ததாக்குதல் இயல்பென்றும் வற்புறுத்திக் கூறலாயினர்.

"நாயகம்"

சில குறிப்புக்கள்.

சுந்தரமூர்த்திஸ்வாமிகளும் சேரமான்பெருமாள் நாயனாரும் பாண்டிநாட்டிராஜதானியான மதுராபுரிக்குச் சென்றகாலத்து, பாண்டியன் மகளாரைவேட்ட சோழவரசனும் அவ்விடத்து அக்காலத்திருந்ததாகப் பெரியபுராணத்தே அடியிற் காட்டியிருக்கும் செய்யுளில் கூறப்படுகின்றது:—

"தென்னவர்கோன் மகளாரைத் திருவேட்டு முன்னரே
தொன்மதுரை நகரின்க ணினிதிருந்த சோழனார்
அன்னவர்க ளுடன்கூட வணையவவ ருங்கூடி
மன்னுதிரு வாலவாய் மணிக்கோயில் வந்தணைந்தார்." *

இதனுட் குறிக்கப்பட்டுள்ள சோழவரசன் முதல்ஆதித்தனென்று தோன்றுகின்றது. ஏனெனில், சின்னமனூர்த் தாமிரசாஸனத்தில், பாண்டியவரசர்களது வமிசவிருக்ஷம் அடியில்வருமாறு காணப்படுகிறது. †

ஜயந்தவர்மன்.

|

அரிகேசரி, அசமசமன், அஸங்கியவிக்கிரமன், அகாலகாலன், மாறவர்ம்மன், பராங்குசன், சங்கரமங்கையில் நடந்தயுத்தத்தில் வெற்றிபெற்றவன்.

|

ஜடிலவர்ம்மன், பராந்தகன் (I), நெடுஞ்சடையன்

|

ராஜசிம்மன் I.

|

வரகுணமஹாராஜன்

|

பரசக்கிரகோலாகலன், மாறவர்ம்மன், ஸ்ரீவல்லபன், ஏகவீரன், குண்ணூர், செங்களம், விழிஞம் முதலிய யுத்தங்களில் ஜயமடைந்து, குடமூக்கில் கங்கர், பல்லவர், சோழர், கலிங்கர், மகதர் முதலியோரைத் தோல்வியுறச்செய்தவன்—மாயபாண்டியனையும் வென்றவன்.

|

வரகுணவர்மன்	பராந்தகன் (II), வீரநாராயணன், சடையமாறன், கரகிரியிற்செருச்செய்தோன். பெண்ணைகடமழித்தோன், உக்கிரனைப்பிடித்தோன், இவன் மனைவிவானவன் மஹாதேவி.

|

இராஜசிம்மன் II, அபிமானமேருமாறவர்ம்மன், ராஜசிகாமணி, மந்தரகௌரவன், சோழனைத்தோற்கடித்தவன்.

* பெரியபுராணம், கழறிற்றறிவார் நாயனார் புராணம். பா. கக.

† Ep. An. Rep. for 1907.

மேற்காணும் வம்சவிருக்ஷத்தில், பராந்தகபாண்டியன் (I) ஆகிய ஜடிலவர்ம்மன் காலம் கி. பி. 770-ஆகிறது.‡ இவன் மகனாகிய இராஜசிம்மன் (I) காலத்துச்சோழவரசர்கள் விஜயாலயனும் முதலாதித்தனுமாவார்கள். இவர்கள் காலத்தேதான் சுந்தரமூர்த்திகளிருந்தது. ஆதலால் முதல் ஆதித்தனுக்கு இராஜசிம்மன் சகோதரியைக்கொடுத்துக்கலியாணமாயிருக்கவேண்டும். இதற்கேற்ப ஆதித்தன் மகன்பெயரும் பராந்தகனென்று இருத்தலால், இவனுக்கு இவன் மாதாமகன்பெயர்வைத்திருக்கலாமென்று ஊகிக்க இடமுண்டாவதோடுகூட, இவ்வூகம் மேற்சொன்ன சமாசாரங்களோடு ஒத்திருத்தலையும் காணலாம்.

பிறகு சோழபராந்தகன் தன்மகளை ஸ்ரீவல்லபன் ஏகவீரனுக்குக் கலியாணஞ் செய்து கொடுத்திருக்கவேண்டும். ஏனெனில், சோழ பராந்தகன் இருபெயர்களாகிய பராந்தகன் வீரநாராயணனென்பவைகளை ஸ்ரீவல்லபன் ஏகவீரன்மகன் தரித்திருக்கிறான்; ஆயின் பராந்தகன் (I) காலத்து பாண்டியன் ஒரு ராஜசிம்மனென்று தெரியவருகிறது. ஆதலால் முதல் ராஜசிம்மன் பெயரனாகிய ஸ்ரீவல்லபனுக்கு ராஜசிம்மனென்ற பெயர் இருந்திருக்கலாமென்று ஊகிக்கவேண்டியிருக்கிறது. இவனைப் பராந்தகன் (1) ஜயித்துப் பிறகு தன் மகளை மணம புரிவித்து இவனுக்கு இவன் இராஜ்ஜியத்தையும் திரும்பக்கொடுத்து, தன்னுள்ளரசாளும்படி செய்திருக்கலாமென்று தோற்றுகிறது.*

இப்பொழுது பாண்டியசோழவமிசங்களினுறவுமுறை அடுத்த பக்கத்தில் காட்டியிருக்கும் மாதிரியாகவேண்டும்.

து. அ. கோபிநாத ராவ்.

[இவ்விஷயம், சோழவமிச சரித்திரம், ௩-ம் அதிகாரத்தின் முதற்கண்வைத்துப் படித்தற்குரியது.]

‡ செந்தமிழ்த் தொகுதி-௪, பக்கம்-௩௩௪.

* இராஜராஜன் (I) விமலாதித்தனுக்குப் பெண் கொடுத்து ராச்சியமுமளித்ததை இவன் அரசாட்சியின்கீழ்க் காண்க.

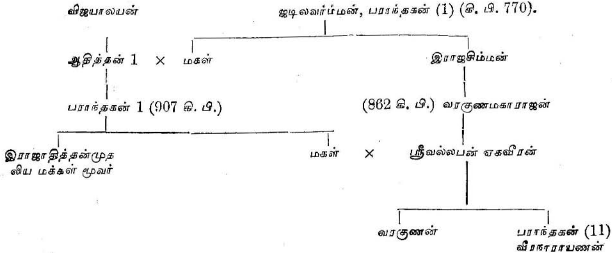
விஜயாலயன்
ஜடிலவர்ம்மன், பராந்தகன் (1) (கி. பி. 770).
ஆதித்தன் 1
×
மகள்
இராஜசிம்மன்
பராந்தகன் 1 (907 கி. பி.)
(862 கி. பி.) வரகுணமகாராஜன்
இராஜாதித்தன்முத
லிய மக்கள் மூவர்
மகள்
×
ஸ்ரீவல்லபன் ஏகவீரன்
வரகுணன்
பராந்தகன் (11)
வீரநாராயணன்

திருவாலவாயுடையார் கோயில்

திருப்பணிவிவரம்.

க. சுவாமியினுடைய அட்டகஜவிமானந் தேவேந்திரன் பிரதிட்டை.

உ. சுவாமிகோவில் அர்த்தமண்டபம் மணிமண்டபம் மகாமண்டபம் ஆறுகாற்பீடம் சன்னிதிக்கோபுரம் மூலப்பிராகாரத்திருமதில் சூழப்பத்தியும் நாயகர்கோவிலும் சூரியாதி சண்டேசுவரதேவதை கோவிலும், அம்மன்விமானம் அர்த்தமண்டபம் முன்மண்டபம் மூலப்பிராகாரத்திருமதிலும் கோட்டையகமும் கோட்டைக்குவெளியில் கீழைத்திக்கில் ஐயனார்கோவிலும் தெற்குத்திக்கில் சத்தமாதாக்கள் கோயிலும் விநாயகர் கோயிலும், மேற்குத்திக்கில் ருத்திரன் கோயிலும் வடதிக்கில் எண்டோள்காளிகோவிலும்--குலசேகரபாண்டியன் பிரதிட்டை செய்தது.

ந. சித்தர்கோவில் விக்கிரமபாண்டியன்பிரதிட்டைசெய்தது. சுவாமிகோவிலிரண்டாம் பிராகாரத்திருமதிலும் ஒன்பதுநிலைப்பெரிய கோபுரமும் அம்மன்கோவிலிரண்டாம்பிராகாரத்திருமதிலும் சன்னிதி மண்டபமும் சுந்தரபாண்டியன்செய்வித்தது.—சாலிவாகன† சகாப்தம் ௲ா௪௦.

ச. அம்மன்சன்னிதி மூன்றுநிலைக்கோபுரம்- ஆனந்தத்தாண்டவநம்பி செய்வித்தது.—சகாப்தம்-௲ா௫௦.

---

* இவ்விவரம், முன் வெளியிட்ட "மதுரை வரலாறு" "மதுரை ஸ்தானீகர் வரலாறு" என்னும் பிரதியுடன் எழுதப்பட்டிருந்தது. எட்டிலுள்ளவாறே இங்கே பதிப்பிக்கப்பட்டுளது. இவ்விவரத்தால் இன்னார் இன்ன காலத்தில் இன்னதிருப்பணி செய்தாரென்பது நன்கு தெரியவரும்.

† சாலிவாகன சகாப்தம், நிகழும் பிலவங்க வருஷத்துக்கு, ௲௮௨௬ (1829) ஆகும்.

௫. மாடவீதியாகிய ஆடிவீதிப்பெரியதிருமதில்—திருநோக்கமூகியார் செய்வித்தது—சாலிவாகன சகாப்தம்-௲௫௦௬.

௬. ஆடிவீதிமேற்கு ஒன்பதுநிலைப் பெரியகோபுரம்-பராக்கிரமபாண்டியன் செய்வித்தது, சகாப்தம்-௲௨௪௫.

௭. சுவாமிசன்னிதி அஞ்சுநிலைக்கோபுரம் செய்தது, வசுவப்பன்—சகாப்தம்-௲௨௯௪.

௸ கோவிலிரண்டாம்பிராகார மேல்புறம், ஐந்துநிலைக்கோபுரஞ்செய்தது—மல்லப்பன்—சக-௲௨௯௬.

௮. அம்மன்கோவில் முதற்பிராகாரச்சுற்றுமண்டபமும் பள்ளியறையும் ஆறுகாற்பீடமும் நாயகர்சன்னிதி மண்டபமும், செய்வித்தது—மாவலி-சக-௲௩௭௪.

௯. மண்டபநாயகமும் சின்னீசுரமும் செய்வித்தது—சின்னப்பன்—சக-௲௪௪௮.

௧௦. சுவாமிகோவில் இரண்டாம்பிராகாரத்தெற்கு ஐந்துநிலைக்கோபுரம்—செவ்வந்திமூர்த்திசெய்வித்தது, சகாப்தம்-௲௪௮௧.

௧௧. ௸ பிராகார வடக்கு ஐந்துநிலைக்கோபுரம்—செவ்வந்திவேலன் செய்வித்தது, சக-௲௪௮௨.

௧௨. ஆடிவீதித்தெற்குஒன்பதுநிலைக்கோபுரம்—சிராமலைச்செவ்வந்திசெய்வித்தது, சக-௲௪௦௦.

௧௩. சுவாமிசன்னிதியில் துவாரபாலகர்மண்டபம் பொற்றாமரை வடபுறமண்டபம்—பெருமாள்செய்வித்தது-சக-௲௪௮௪.

௧௪. அம்மன்சன்னிதி சங்கிலிமண்டபம்—திருவம்பலச்செட்டி செய்வித்தது—சக-௲௪௮௪.

௧௫. சுவாமிகோவில் முதற்பிராகாரக் கீழ்புறந் தென்புறம் மண்டபம்-சக-௲௪௮௫.

௧௬. அம்மன்கோவிலிரண்டாம் பிராகாரக் கீழ்புற மண்டபம் பொற்றாமரை மேல்புறமண்டபம்—செட்டியப்பன் செய்தது-சக-௲௪௮௫.

௧௭. வன்னியடிச்சபை—செல்லப்பெண்-சக-௲௪௮௫.

௧௮. சங்கிலிமண்டபத்துக்குத் தெற்குமண்டபம்—திம்மப்பநாயக்கன் செய்வித்தது—சக-௲௪௮௬.

௧௯. செவந்தீசுரம்—செவ்வந்திசெய்தது. சக-௲௪௮௬.

௨௦. சுவாமிகோவில் முதற்பிராகார மேல்புறமண்டபம் அம்மன்கோவிலிரண்டாம்பிராகாரத் தென்புறமண்டபம், சக-௲௪௮௭.

௨௧. சுவாமிகோவில் முதற்பிராகார வடபுறமண்டபம்—பட்டுத் திருமலைநாயக்கன், சக-௲௪௯௧.

௨௨. அம்மன்கோவிலிரண்டாம்பிராகார மேல்புறவடபுற மண்டபம்...வீரகிருஷ்ணன் செய்வித்தது, சக-௲௪௯௧.

௨௩. அறுபத்துமூவர் கோவில்மண்டபம்—நயினுமுதலி செய்தது, சக-௲௪௯௧.

௨௪. சன்னிதி யெழுநிலைக்கோபுரம்—காளத்திமுதலி செய்தது சக-௲௪௯௨.

௨௫. அம்மன்கோவிலிரண்டாம்பிராகார மேற்குஐந்துநிலைக்கோபுரம்—வீரத்தும்மசி செய்வித்தது, சக-௲௪௯௨.

௨௬. சுவாமிசன்னிதானத் துவஜஸ்தம்பமண்டபம் இரண்டாம் பிராகாரச்சுற்றுமண்டபம் சம்பந்தர்கோவில் மண்டபம் ஆயிரக்கால் மண்டபம், ஆடிவீதி வடக்கு ஒன்பதுநிலைக்கோபுரம், மடைப்பள்ளி செய்வித்தது—கிருஷ்ணவீரப்பநாயக்கர் சகாப்தம்-௲௪௯௪.

௨௭. பொற்றாமரைக் கீழ்புறமண்டபமும், திருமதிற்படியும், குப்பையாண்டிசெய்வித்தது, சகாப்தம் ௲௪௯௫.

௨௮. செவந்தீசுரச்சுற்றுத்திருமதில் சன்னிதிமண்டபம் யொ... னை......மண்டபம்—சின்னச்செவந்திசெய்தது, சகாப்தம்-௲௪௯௬.

௨௯. பொற்றாமரைத் தென்புறமண்டபம்,படியும்,திருமதிலும், விசுவநாதபிரதிட்டையும்—அப்பன்பிள்ளைசெய்வித்தது, சக-௲௫௦௦.

௩௦. சொக்கநாதர்மண்டபம்—வீரப்பன்-வீரய்யன், சக-௲௫௦௦.

௩௧. சுவாமிகோவி லிரண்டாம்பிராகார நிருதிமூலை மண்டபம், விருப்பணன், சக-௲௫௧0.

௩௨. வீரவசந்தராயமண்டபம்—முத்துவீரப்பநாயக்கர் செய்வித்தது, சக-௲௫௩௩.

௩௩. அம்மன்சன்னிதி, முதலிப்பிள்ளைமண்டபம்—கடந்தைமுதலி, சக-௲௫௩௫.

௩௪. மீனாக்ஷிநாயக்கர் மண்டபம், ச...மு...கட்சி சக-௲௬௩0.

௩௫. கலியாணமண்டபம்—விஜயரங்கச்சொக்கநாத நாயக்கர், சக-௲௬௩௩.

௩௬. பேச்சக்கால்மண்டபம் - பிட்டுச்சொக்குப்பண்டாரம்-சக-௲௫௮0.

௩௭. ஆடிவீதி நிருதிமூலை மண்டபம்—தும்மச்சிநாயக்கர், சக-௲௬௮0.

௩௮. ஆடிவீதி அக்கினிமூலைமண்டபம்-ஆறுத்தாமுதலி செய்வித்தது-சகாப்தம் ௲௬௮௨.

௩௯. ஆடிவீதி ஈசானமூலை தட்டுச்சுற்றுமண்டபம்—வேங்கடேசுவரமுதலி—சக-௲௬௯௪.

௪0. சேர்வைகாரர் மண்டபம்—மருதப்பசேர்வைகாரர்-சக-...

பத்திராசிரியர்.

தஞ்சைவாணன்கோவையுரை.

பொய்யாமொழிப்புலவர் இயற்றிய தஞ்சைவாணன் கோவைக்குக் குன்றத்தூர் அஷ்டாவதானம் சொக்கப்பநாவலரியற்றிய உரை இற்றைக்குப் பதினன்கு வருஷங்கட்கு முன்னே சென்னையிற் பதிப்பிக்கப்பட்டிருத்தல் பலரும் தெரிந்தது. இவ்வாணன் கோவையுரையை, சங்கத்துள்ள ஏடொன்றுடன் வைத்து ஆராய்ந்து வரும்போது, பலவிடங்களில் மாறுபாடுகளும் அச்சுப்பிழைகளும் காணப்பட்டன. நாவலருரையுடன் அந்நூலைப்படிக்க விரும்பும் மாணாக்கர்க்கும் பிறர்க்கும் உபயோகமாம்படி, அவ்வச்சுப்பிரதியிற்கண்ட பொருட்பிழைகளாயுள்ள விஷயங்களை எடுத்துக்காட்டி, அச்சுப்பிழைகளாய் அளவிறந்து கிடப்பனவற்றிற்கு ஒரு திருத்தவிளக்கமும் குறிக்க நினைந்து, இவ்வாராய்ச்சி யெழுதத்துணிந்தேன்.

ஷை கோவை ௫-ம் பக்கத்து ௧௧-ம் வரியில், "இனிப்பொய்யுங் களவும் இரண்டு மென்பதாதலாற், களவினும் நன்குதரு களவுண்டு" எனவருவதிலே, "இரண்டும்" என்பது "இரண்டுமொக்கும்" எனக் காணப்படுகின்றது. "இரண்டுமென்பதாதலால்" எனின், பொருள் புலப்படுவது அரிதாதலின், பின்னையதே பொருத்த முடைத்தாதல் காண்க.

கள்-ம் பக்கத்து ௯-ம் வரியில், "வழுதியர் நாமம் வளர்க்கின்ற வாணன்" என்னும் பாடலில் வரும் "இயலார் செய்" என்பதன் விசேடவுரையிலே, "ஆர்-நிறைய; அர் என்னுஞ்சொல் விகாரத்தால் ஆர் என நின்றது" எனப்பதிக்கப்பட்டுளது; ஏட்டுப்பிரதியிலே, "ஆர வென்னுஞ் சொல் ஆர் எனநின்றது" எனக்காணப்படுகிறது. முன்னதற்குப் பொருளின்மையும் பின்னையதே பொருந்துதலுங் காண்க.

௧௯-ம் பக்கத்து ௧௬-ம் வரியில், "செழுந்திங்களுங்கள், முருந்தொன்றுகோப முகங்கண்டு நாணி முயன்மறுத்தீர், மருந்தொன்று நாடியன்றோ வடமேரு வலங்கொள்வதே" என்பதன் விசேடவுரை

யிலே, "இதனுள் இல்லது மருந்தொன்று நாடுதல்; வடமேருவலங் கொள்வது" எனப்பதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இவ்வாக்கியப்படி நோக்குமிடத்து, சந்திரன் வடமேரு வலங்கொள்வதும் "இல்லதின்" பாற்பட்டுப் பிறழும். இனி, ஏட்டுப்பிரதியிலே, "இதனுள் இல்லது மருந்தொன்றுநாடுதல்; உள்ளது வடமேருவலங்கொள்வது" எனக் காணப்படுதலால், இதுவே ஏற்றதாமாறு கண்டுகொள்க.

உக-ம் பக்கம் உரு-ம் வரியில், "திருமாளிகையும்" என்பது, 'திருமாளிகையினும்' எனக்காணப்படுகின்றது; இதுவே மூலபாடத்திற்குப் பொருந்துதல் கண்டுகொள்க.

ரு0-ம் பக்கம், க0-ம் வரியில் "எம்பெருமான் இவ்வாறு கூறியும் ஆற்றுளுய் இன்னதனல்" எனக்காணப்படுவது, ஏட்டுப்பிரதியில், "எம்பெருமான் இவ்வாறுகூறியும் ஆற்றுளுயினனதனல்"எனக்காணப்படுகிறது. முன்னதற்குப் பொருட்பொருத்தமின்மையால், பின்னையதே பொருத்தமாம்.

ருக-ம் பக்கம், உ0-ம் வரியில், 'இயலாகிய புயலே' என்பது, 'கருமையாகிய புயலே' எனக்காணப்படுகிறது. இதுவே மூலத்திற்குப் பொருத்தமாதல் கண்டுகொள்க.

ருசு-ம் பக்கத்து எ-ம் வரியில், "புகழ் - ஆகுபெயர்" எனப் பதிக்கப்பட்டுள்ளது; ஏட்டில், "கழல் - ஆகுபெயர்" எனக்காணப்படுகிறது; "புகழ்" என்னுஞ்சொல்லே பாட்டில் இன்மையும், அதில் வரும் "கழல்" என்பதற்குக் 'கழற்சிக்காய்' என ஆகுபெயர்ப் பொருள் கூறப்படுதலுங் கண்டுகொள்க.

சு0-ம் பக்கம் ச-ம் வரியிலுள்ள பாடலில், "பங்கமேந்து குழாம் தன்னூடுசெல்லுஞ் சலஞ்சலம்" என்பது, "சங்கமேய்ந்துகுழாம் தன்னூடு செல்லும் சலஞ்சலம்" எனக்காணப்படுகிறது. "சங்கக் கூட்டத்துள்ளே பொருந்திச் செல்லாநிற்கும் சலஞ்சலம்" எனப் பதவுரையும், 'குழாந்தன்னூடேய்ந்து செல்லுமெனமாறுக' "என விசேடவுரையு முண்மையால் அச்சுப்பிரதிப்பாடம்தவறுதல்காண்க.

சுடு-ம் பக்கம் ச-ம் வரியில் "தலைவி சுனையாடிப் போந்தேனென்பதனுல் வந்தது" என்பது, "தலைவி சுனையாடிப் போந்தேன்

அதனால் வந்தது" எனப்பொருத்தமான பாடம் காணப்படுதலால் இவ்வாறே திருத்திக்கொள்க.

எரு-ம் பாடலான 'எண்ணங்கெளிதல்' என்னுந்துறையை "இருவரு முள்வழி யவன்வர வுணர்தல்' என்னும் பகுதியிற் சேர்த்து அச்சிடப்பட்டுளது. அது, "பெற்ற வாயில்பெற் றிரவுவலி யுறுத்தோன், கண்ணியுந் தழையு மேந்தி நண்ணி, ஊர்பெயர் கெடுதியோ டொழிந்தவும் வினவுழி, யாரே யிவர்மனத் தெண்ணம் யாதெனத், தேர்தலு மெண்ணந் தெளிதலு மெனவாங், கோரிரண் டாகுங் குறையுற வுணர்தல்" என்னும் அகப்பொருட் சூத்திரத்தால், குறையுறவுணர்தற் பகுதிக்கே யுரித்தாதலின், இப்பாடலை அப்பகுதியில் வைத்தலே பொருத்தமுடைத்தாதல் காண்க. இங்ஙனம் ஏட்டுப்பிரதியிற் கண்டது.

அங-ம் பக்கம், ஈ-ம் வரியில் "முறைமையன்று" என்பது "முறைமையள்' எனக்காணப்படுகிறது. இதுவே மூலபாடத்திற்குப் பொருத்தமாதல் காண்க.

அகூ-ம் பக்கம், உசு-ம் வரியில் "பூளையெலும்பு" என்பது "பூளை எலும்பு""எனக்காணப்படுகிறது; மடலூருவோன்" பூளையெலும்' பணிதல் யாண்டுங் காணப்படாமையாலும், கOங-ம் கவியில், "வெண்பூளை முகிழெருக்கோடு" எனக் கூறப்படுதலாலும், முன்னது அபத்தமாதல்காண்க.

கூங-ம் பக்கம் ஙஉ-ம் வரியில், "குறிப்பான் மருளெனத்தோன்றி." என்பது, "குறிப்பான் மருளெனத் தோன்றி" எனக்காணப்டுதலின், இதுவே பொருட்பொருத்த முடைத்தாதல் காண்க.

கூச-ம் பக்கம் கஅ-ம் வரியில் "குரும்பை கொங்கை;—பனைக்குப் பண்புத்தொகை; பெண்ணுக்கு உவமைத்தொகை. உண்கண் பனைக்கு உறுகள்; பெண்ணுக்கு மையுண்டகண்" என்பது, "குரும்பைக்கொங்கை—பனைக்குப் பண்புத்தொகை; பெண்ணுக்கு உவமைத்தொகை. உண்கட்—பனைக்குக் கள்; பெண்ணுக்குக் கண்" எனக்காணப்படுகிறது. முன்னது பொருந்தாமையும், பின்னது பொருந்துதலும் நோக்கிக்கொள்க.

௯௮-ம் பக்கம், ௬-ம் வரியில், "வாடல்-ஆவலித்து; வியங்கோள்" என்பது, "வாடல் - அல்லீற்று வியங்கோள்" எனக்காணப்படுகிறது. முன்னதற்குப் பொருளேயின்மையால், இதுவே பொருந்துதல் காண்க.

௧௧௫ - ம் கவியில், "தஞ்சை வாணன்வெற்பா, கலி தெங்கு மாவுங் கமுகும் பலாவுங் கதலிகளும்" என்னும் இப்பாகத்திற்கு உரை காணப்படவில்லை; ஏட்டுப்பிரதியில் "தஞ்சை வாணன்வெற்பா! இலங்கலி தென்னை மா பாக்கு பலா வாழை ஆகிய மரங்கள்" என உரை காணப்படுகின்றது. இது வேண்டப்படுவதேயாம்.

(தொடரும்.)

சுந்தரேசுவர ஐயர்,
செந்தமிழ்க் கலாசாலை உபாத்தியாயர்,
மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கம்.

சாதுரிய வசனங்கள்.

௧. திருவாவடுதுறையாதீனம் பண்டாரசந்நிதிகளான ஸ்ரீசுப்பிரமணியதேசிகஸ்வாமிகளை, கல்போது ஜமீந்தார் முத்துக்குமாரசுவாமிப்பாண்டியன் அவர்கள், தம்குமாரருடன் தரிசனஞ் செய்து திரும்பும்போது, பண்டாரசந்நிதிகள் அவர்குமாரர்க்குப் பீதாம்பரமொன்று அளித்துபசரிக்குங்காலையில், "உமக்கு ஆசைப்பட்டுக்கொடுக்கின்றோம்" என்றுகூறி அருளினார்கள். உடனே ஜமீந்தாரவர்கள் "உத்தரவாசைப்பட்டுத்தான் பெற்றுக்கொள்கிறது" என்றனராம். [ஆசைப்பட்டு என்பது பீதாம்பரம், விருப்புடன் என்றபொருள்களும்; உத்தவாசைப்பட்டென்பது வடதிசைப்பட்டு, ஆஞ்ஞையை விரும்பி என்ற பொருள்களும் பயத்தல் காண்க.]

௨. கல்போது ஜமீனில், வித்துவானாயிருந்த பிச்சுவையரவர்கள் ஏழுமடையென்னும் ஊருக்குப்போய் அங்குள்ள பிரபுஒருவரைக் காணவேண்டி அவர் வீடுநோக்கிச் சென்றனர். அப்போது எதிர்ப்பட்ட அவ்வூரார்சிலர் 'தாங்கள் எந்தவூர்' என்று ஐயரவர்களைக் கேட்க, 'கல்போது' என்று கூறினர். கூறலும் "கல் போதானால் இலேசாகத் தூக்கியெறியலாமோ" என்று அவர்கள்கூறிப் பரிகசிக்கத் தொடங்க, ஐயர், அவர்களைநோக்கி 'அப்படி இலேசாகத் தூக்கமுடியாது; ஏழுமடையர்கள் கூடினால் ஒருகால் தூக்கலாம்" என்றனராம். [கல்போது என்பது கல்லானது பூ எனவும்; ஏழுமடையர் என்பது, ஊரையும் ஏழு மடையர் எனவும் பயத்தல் காண்க.]

௩. சின்னிகுளம் அண்ணாமலைரெட்டியாரைக் காணவேண்டிச் சென்ற புலவரொருவர், அவரைக் கருவைநல்லூரிற் சந்தித்து, அவருடன் பேசிக்கொண்டே கோயிலுக்குச் சுவாமிதரிசனத்துக்குப் போம்போது, "இந்தவூர்ச்சாமி களவாண்டவரோ" என்று புலவர் ரெட்டியாரை வினவினர். உடனே ரெட்டியார் "ஆம்; அதனாலேதான் அவர் மறைவாயிருக்கின்றனர்" என்றனராம். [களவு அந்தத் தலத்திலுள்ள களாவிருக்ஷம்; அதனடியிலேதான் சிவலிங்கப்பெருமான் எழுந்தருளியிருப்பது. மறைவாய்—வேதத்துள்ளே.]

௪. போடிநாயக்கனூர் ஜமீந்தாரவர்களைக் காணவேண்டிச் சி வித்துவான்கள் அவ்வூரையடைந்து அரமனைசென்று ஜமீந்தார கட்குத் தங்கள் வரவைச் சொல்லியனுப்பி உத்தரவுபெற்று உள் சென்றனர். அவர்கள் வந்ததும், ஜமீந்தார் அவர்களை நோக்கி, " ருங்கள் கவிக்கூட்டங்களே" என்று கவர்பொருள்படக் கூற, உ னே, அவ்வித்துவான்களில் ஒருவரான திருமலைக்கொழுந்துக் கவிரா யர், பிரபுவை நோக்கி, "தாங்கள் தருப்போலிருத்தலால் இங் தானே கவிகளெல்லாம் வரவேண்டும்" என்று கூறினராம்.

௫. திருவாவடுதுறை யாதீன மகாவித்வான் மீனாட்சிசு ரம் பிள்ளையவர்கள், சீகாழிக் கோவைபாடி ஆலயத்திலரங்கேற் போது, அங்கு வந்து கேட்டுக்கொண்டிருந்த பெரியவர்கள தேசிகமூர்த்திகள் (அபிஷேகக்குருக்கள்) சிலர்முடிவில் "திருச்சிற் பலக்கோவையே கோவை; மற்றக் கோவையெல்லாம் கள்ளி

படருங் கோவை" என்று கூறினர். உடனே பிள்ளையவர்கள் "கல்லால விருக்ஷத்தினடியில், சனகாதியர்க்கு உபதேசித்தருளிய ஆசாரியரே ஆசாரியர்; மற்றையாசாரி யெல்லாம் தட்டாசாரி கொல்லாசாரி கன்னுசாரி தச்சாசாரி என்று கூறி, அவர் வாயை அடக்கினுர்களாம்.

சு. ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரிற் பொன்னுசெட்டியார் என்னும் புலவர், ஒருகிராமத்திற்குச் சென்றிருந்தபோது, தம்முடைய சிநேகிதர் சங்கரன்பிள்ளை என்பவரைக் காணவேண்டி அவர்வீட்டுக்குச் சென்றனர். அப்போது, அந்தப்பிள்ளை, சிற்றுண்டிசெய்யுநிமித்தம், ஒரு சட்டியிலே மாவறுத்துக் கொண்டிருந்தனர். இந்நிலையில் வந்த செட்டியார் அவரைக்கண்டு,"என்ன சங்கரன்பிள்ளை; சட்டியிலே மாவறுக்கிறீர்" என்றார்; அதற்கு அவர் "சங்கரன்பிள்ளை சட்டியிலே மாவறுத்தல் சகஜந்தானே" என்று அழகாகக்கூறினராம். [சங்கரன்பிள்ளை சுப்பிரமணியர்; சட்டி - சஷ்டிதிதி. மா அறுத்தல்- சூரனை மாமரத்தை வெட்டுதல்]

எ. கல்போது ஜமீனில் தட்டார்குலத்தாராகிய பெரியதம்பியாசாரி என்னும் புலவர் அவ்வூரில் பரிவாரக்குலத்தினராகிய ஒரு பெரிய குடித்தனக்காரருடன் மாடியில்நின்று பேசிக்கொண்டிருக்கும்போது, அரமனைக் குதிரையொன்றை அதனிராவுத்தன் நடைப்பழக்கத்திற்கு வேகமாகநடத்திவருதலைக்கண்ட குடித்தனக்காரர், ஆசாரியைநோக்கி "குதிரை தட்டான்பறப்பது போல வருவது பாரும்" என்றனர். உடனே, ஆசாரி "ஆம்! பரிவாரவேகம் அப்படித்தான் இருக்கும்" என்றனராம். ["பரிவாரவேகம்" என்பது பரிவருகின்ற வேகம் என்னும் பொருளும், தட்டான் பறப்பது எனத்தங்குலத்தைச் சுட்டியதற்கெதிராக, பரிவாரவேகம் என அக்குடித்தனக்காரர் குலத்தைச் சுட்டியதும் காண்க. பரிவாரக்குலம், மறவர் குடியில் கீழானவகுப்பென்பர். வார என்பது வருகிற என்பதன் மரூஉ; அருணகிரியார் திருப்புகழில், "மாயாவாடை" என்னும் பாடலிலே "ஓராயிர் பொருள் கண்டுவிரும்பிகள்" என வருதல் காண்க.]

அ. ஒரு புலவர் அடுத்தகிராமத்திலிருந்த தம்சிநேகராகிய ஒரு சாணுரைக்கண்டு, அளவளாவிவரும்போது, ஆசாரி, "தங்கட்கு இந்த வருஷத்தில் என்னவிளையும்" என்றுசாவினர். சாணுர் "தட்

டான்பயிர்கள்தான் கொஞ்சம் விளையும்" என்றுகூற, அதற்கு ஆசாரி "ஆம்! அது ஒருசாண் கும்பிக்குப் போதும்" என்றனராம்.

மு. ரா. அருணாசலக் கவிராயர்.

புத்தகக் குறிப்பு.

ஸ்ரீமத்: கம்பராமாயணம் (கிஷ்கிந்தாகாண்டம் உரை) கவிச்சக்கரவர்த்தியாகிய கம்பநாடர் அருளிய இராமாயணக்கிஷ்கிந்தாகாண்டத்திற்கு, ஓர் உரை, சஞ்சிகை ரூபமாக இப்போது வெளிவருஞ்செய்தி தெரிந்து மகிழ்வடைகின்றோம். எமது பார்வைக்குக் கிடைத்தவை முதலிரண்டு சஞ்சிகைகளாம். முன்னர்ச் சிற்சில காண்டங்கட்கு உரை வெளிவந்திருப்பதைக் கண்ணுற்ற தமிழ் மக்கள், இதுகாறும் முழுது முரையிடப்பெறாத பகுதிக்கு, யாவரும் படித்து மகிழ்தற்குரியதோர் வியாக்கியானம் வெளிவரத்தொடங்கியிருத்தலால், அதன் வருகையை விரும்பி ஏற்றுக்கொள்ளத் தவறார் என்பது திண்ணம். இதனுரையாசிரியர், யாழ்ப்பாணத்துச் சாவகச்சேரி ஸ்ரீமத்-நா. பொன்னம்பலப்பிள்ளை என்பவர்கள். இவர்கள், கல்வியிற் பெரிய கவிச்சக்ரவர்த்தியின் அரும்பெருங்கருத்துக்கள் கொண்ட பாடல்களை, இயன்றவரை நன்கு விளக்கிச்செல்வதோடு, இலக்கணக் குறிப்பு முதலிய விசேடங்களையும் விடாதெழுதிவருகின்றார்கள். கம்பநாடரது வாக்கிலும் போக்கிலும் நன்குபழகி, அவற்றைப் பிரவசனஞ் செய்யுஞ் சக்தி பெரிதும் வாய்ந்துவிளங்கிய காலஞ்சென்ற வித்துவசிரோமணி-பொன்னம்பலப்பிள்ளையவர்கள் மாணாக்கராக இவ்வுரையாசிரியர் அமைந்திருத்தலும் அவர்கள் உரை விசேடமுடைத்து என்பதைக் குறிக்கும். ஆயினும், இங்கே எம்முள்ளக் கிடக்கையொன்றைக் குறித்தல் ஆவசியகமாகின்றது. அஃதாவது—சங்கபுத்தகசாலை முதலிய பலவிடங்களிலுமுள்ள இராமாயணப் பழம்பிரதிகளை இந்நாளச்சுப்பிரதிகளுடன் வைத்தொப்பிடுங்கால் எத்தனையோ அருமையான பாடபேதங்களும் புதிய பாடல்களும் காணப்படுகின்றன. பிள்ளையவர்கள் அப்பரிசோதனையையுஞ் செய்து பாடங்களைச் சுத்தப்படுத்திக்கொண்டு, தங்களுரையை முடிக்கக்கூடுமாயின், அவர்கள் முயற்சி இன்னும் பெரிய உபகாரமாகிப் பரிமளிக்கும் என்பதே. ஆயினும், உரையில்லாத பகுதிக்கு உரையிட்டு, யாவரும் கம்பராமாயணத்தைப் படித்து மகிழும்படி செய்யும் உபகாரம் நம்மவராற் போற்றத்தக்கதே. இவ்வுரை, மாதமொரு சஞ்சிகையாக, ௧௧-சஞ்சிகையில் முடிந்துவிடக்கூடுமென்று தெரிகின்றது. நூல் முழுதுக்கும் முன்பண மனுப்புவோர்க்கு ரூ. 3. சதம் 25. ஆக விலைச் சௌகரியஞ்செய்யப்பட்டுளது. விலாசம் "ஸ்ரீமத்-நா. பொன்னம்பலப்பிள்ளையவர்கள், சாவகச்சேரி, யாழ்ப்பாணம்" என்பது.